26

AVENTURA

CALATORII ŞI AVENTURI

HEINZ KONSALIK

OSTATICII

"AVENTURA"

Călătorii şi aventuri

HEINZ G. KONSALIK

■ ■ ■

OSTATICII

Traducere din franceză de
AUREL LUPAŞTEAN

■

EDITOR ALGRUNI

Redactare şi execuţie grafică:
AUREL LUPAŞTEAN

Bucureşti 2005

Imprimat în 2 exemplare

HEINZ G. KONSALIK

OSTATICII

CAP. I. CEI PATRU DOMNI

Pachebotul ajunsese la cheu.

Cablurile groase îl menţineau solid şi două pasarele îl legau de uscat.

Apa uleioasă şi dezgustătoare a portului bătea molatic coca sa gigantică şi albă, în întregime din sticlă şi oţel, dominată de un coş mare, de un roşu fosforescent. Numele său, scris la prova şi la pupa cu litere aurite, era „Fidelitas"

Doctorul Bert Wolff a trecut cu privirea peste flancurile pachebotului şi şi-a dat pe spate cu un bobârnac cascheta din pânză albă. Omul în uniformă albă, cu două galoane pe o parte şi pe alta, îşi tampona şi ştergea faţa cu o batistă mare. Dimineaţa era toridă. Un soare nemilos urca pe cerul de un albastru strălucitor.

- Dezobişnuieşte-te de asta, tinere coleg, i-a spus doctorul Bender. De câtă vreme eşti pe mare ?

- De trei ani.

Doctorul Wolff şi-a vârât mâinile în buzunarele uniformei sale de pânză subţire :

- Ce hârdău impresionant este acest „Fidelitas" ! Nava mea precedentă nu avea decât jumătate din tonajul acesteia ; sunt încântat că am fost numit aici !

- Toţi cei care văd pentru prima oară acest vas blestemat vorbesc ca dumneata, atunci când îi numără hublourile de pe cheu şi se lasă orbiţi de înfăţişarea sa. Totul nu este decât culoare, dragul meu, roşie, albă, neagră, nişte pavilioane multicolore deasupra şi rugina continuă să roadă metalul. Până şi simpaticii şobolani, mai prevăzători decât oamenii, refuză să călătorească pe-o astfel de rablă.

- De ce o asemenea amărăciune, doctore Bender ? şi şi-a trecut braţul sub cel al colegului său. Totuşi, ai rezistat aici timp de douăzeci de ani.

- Treizeci şi trei de ani, a reluat doctorul Bender făcându-şi vânt cu cascheta, ceea ce pe căldura aceea nu-i oferea nici o uşurare.. Dar te-aş întreba şi eu ce crimă ai comis pentru ca direcţia să-ţi încredinţeze acest vas ?

- Trecerea dumnitale la pensie mi-a oferit această onoare şi chiar de mai socoti un imbecil, eu mă simt bucuros să fiu succesorul unei asemenea figuri legendare a mării, precum este doctorul Bender. Ştiu că iubeşti această navă, a spus el în încheiere.

- O detest ! Haide, cu cât mai degrabă îmi voi lua adio, cu atât mai uşoară îmi va fi uitarea !

O oră mai târziu ei erau instalaţi în cabina medicului de bord, lângă blocul de operaţii şi cabinetul de consultaţii.

- Astea-i mobila dumnitale, doctore Bender-? a întrebat Wolff.

- Da, a răspuns bătrânul doctor, pe un ton scurt. Dar a sosit ora de rămas bun.

- De ce nu vine încă nimeni să te conducă ?

- N-am nevoie de nimeni. Cât te priveşte, de acum înainte vei face parte dintr-un bordel plutitor. „Fidelitas" este patria văduvelor cu tranşă aurită, a bătrânilor desfrânaţi, aristocraţilor avizi de bani, play-

boylor obosiţi, a măruntelor prostituate de lux devoratoare de bărbaţi. Printre toţi aceştia se află amestecate câteva autentice fiinţe omeneşti înfometate după frumuseţile naturale, care au economisit multă vreme ca să poată admira splendorile lumii, însă îi poţi număra pe degete şi se deosebesc imediat de ceilalţi. Un lucru este sigur , şi el l-a examinat pe doctorul Wolff de sus în jos, prima dumnitale datorie va fi să scapi de farmecul damelor mai puţin suferinde...Şi acum să facem nişte vizite.. Mai întâi te voi prezenta căpitanului Meesters. La această oră se găseşte în sala hărţilor.

În rezumat, această navă nu este decât un bordel de lux, a repetat doctorul Bender în timp ce urcau scara ce ducea spre pasarela comandantului. Un bordel de clasa întâi, acesta-i adevărul. Şi acum iată-l pe căpitan, tatăl nostru al tuturor !

- Nu-l asculta, doctore ! Fii binevenit la bord, a spus el cu voce cordială. Te voi prezenta colegilor dumnitale în careul ofiţerilor, la ora micului dejun. Iată-l deja pe ofiţerul secund : Lutz Abels, doctorul Wolff !

Secundul ieşea din postul timonei. De înălţime mijlocie, el avea părul de un blond pal, ochii cenuşii, faţa colţuroasă şi îşi mişca umerii ca un boxer.

După întrevedere, Meesters le-a strâns din nou mâinile şi a rămas pe punte alături de Lutz Abels, urmărindu-i cu privirea pe Bender ce părăsea nava, şi pe doctorul Wolff, ce-l conducea.

*

Cabinele de lux 101 şi 103 erau situate una alături de alta. Numărul 102 se găsea în faţă, ea fiind ocupată de lordul John Mc. Holland. Cât priveşte celelalte două cabine, acestea conţineau fiecare câte două cuşete ce erau ocupate de vreo zece ore de către patru domni discreţi, distinşi, amabili, cu părul negru buclat şi îmbrăcaţi elegant. Valizele lor erau din piele de porc, iar

ei aveau un rafinament exemplar şi manierele excelente. Emanau un farmec de nerezistat şi deja un mic grup de pasagere le dădeau târcoale, dornice să-i cucerească.

Foarte devreme în acea dimineaţă, atunci când doar echipajul lucra de zor, când în sala de mâncare se puneau tacâmurile pentru micul dejun şi când cei doi doctori părăseau nava, aceşti distinşi domni se reuniseră în cabina 103 în jurul unei prelate de pânză, sub care se găseau nişte ţevi de puşcă, încărcătoare şi pistoale automate. Aceşti domni, mereu atât de seducători în şorturile şi bluzele lor, neteziau cu degetele pistoalele mitralieră. În acelaşi timp, beau coca cola şi sucuri de portocale, dar nu fumau.

- *Amici*, a spus Norman White privind prin ţeava bine curăţată a pistolului său mitralieră. Este de menţionat că el singur purta un nume englezesc, ceilalţi numindu-se Filippo, Colezza şi Benzoni. Tatăl său nu era mai puţin originar din Palermo, însă nimeni nu ştia cum se numea cu adevărat. *Amici*...a continuat el, potrivit aprecierii mele, în toate aceste portofele pline, gata să crape, ca şi în lăduţe, se află cel puţin zece miliarde de dolari la bord ! Dacă luăm doar a mia parte , asta va însemn zece milioane de dolari ! Trebuie să fim de acord că-i o operaţie foarte generoasă, căci fiscul este cu siguranţă un gangster mult mai lacom ca noi...

El a aşezat la loc ţeava pistolului mitralieră şi şi-a şters mâinile pătate uşor, cu o cârpă.

- Va trebui oare să întreprindem o ultimă repetiţie ?

Tomaso Colezza a schiţat un gest de refuz. Era cel mai tânăr dintre toţi cei patru : douăzeci şi trei de ani, cu un cap de efeb, ce părea ieşit dintr-o carte de imagini. Pentru el primele nopţi la bord i se şterseseră deja din minte.

- Nu suntem nişte proşti, a spus el apăsat, am

repetat îndeajuns : totul se va petrece ca pe o farfurie cu spaghete.

La ora opt şi treizeci de minute ei au pornit unul după altul spre micul dejun, îmbrăcaţi în costume albe.

Doamnele aşezate la mesele din sala de mâncare şi-au lungit gâturile, cât pe ce să le plesnească vertebrele.

După două ore şi jumătate, pachebotul părăsca cheul în sunetele orchestrei şi ale sirenelor, lăsând în portul Dar es Salam un om singur şi în vârstă, pe doctorul Bender. Pornind în larg, „Fidelitas" avea să navigheze prin largul Mării Roşii, spre coastele Arabiei, Coasta Piraţilor, golful Persic, Kuweit şi Abadan, la vărsarea Tigrului şi Eufratului.

După ce a primit o pacientă, o bolnavă simulantă, cam trecută, dar dornică de aventuri galante, doctorul Wolff i-a tăiat avansurile şi a ieşit pe bord. Deodată a simţit nevoia să se prindă de ceva. Pachebotul a început să se clatine şi i-au sosit primele victime ale răului de mare.

În acest timp, cei patru domni în alb, cu frizurile negre şi încârlionţate, examinau cu viu interes instalaţiile navei., mai ales locul semnalizatoarelor de alarmă, cabina radio, accesul în sala maşinilor, cabinele echipajului şi cele ale ofiţerilor.

- De îndată ce vom cunoaşte bine acest vapor, va trebui să facem obligatoriu o repetiţie generală. *amici*. Aici e vorba de milioane de dolari, a spus White.. Nimic nu trebuie să vă scape, sau veţi contempla în acest moment soarele pentru ultima oară...

S-u ridicat apoi şi au păşit, expunându-şi mostrele anatomice, şi s-au aruncat în piscină, unde au prins să înoate ca nişte delfini, admiraţi de femei, priviţi pieziş de către bărbaţi. După aceea, au urcat pe punte,

îndepărtându-se cu o călcătură uşoară în direcţia cabinelor.

Un pic mai retras de societatea colorată de pe punte, lordul Mc. Holand privea marea. Pentru el călătoria în lungul coastei până la Chat el Arab era ultima într-o existenţă plină de aventuri. Pe lângă el a trecut un om în uniformă de ofiţer, purtând însemnele medicilor de marină.

- Sunteţi noul doctor de la bord ? a întrebat el, scoţându-şi pipa prinsă între dinţi.

- Eu sunt, domnule, sir...

- Mc. Holand.

- Wolff...

- Doctorul Bender mi-a vorbit de succesorul său. Nu pierd niciodată ocazia de a mă interesa de medicină. Trebuie mereu să-mi supraveghez fluiditatea sângelui, suferind de arterită. Nevoit să înghit medicamente care-l fluidizează, am făcut din mine un aparent hemofil. Doctorul Bender m-a asigurat că pot să am încredere în dumneata..

- Mulţumesc, domnule. Sunt întotdeauna accesibil, atât noaptea, ca şi ziua...

În aceeaşi seară, după cină, când în sala mare balul era în toi, „Fidelitas" a fost scuturat de o vijelie neaşteptată. Vesela societate din salon de-abia i-a simţit consecinţele, amortizate de stabilizatoare...însă pe punte scaunele s-au rostogolit izbindu-se de perete.

Pe unul din scaune, acoperită cu o pătură, se găsea o femeie, care nu a putut să se ridice la timp. Ea a fost aruncată de bastingaj şi când s-a ridicat ţinându-se de o bară de fier, şi-a dat seama că-i sângera genunchiul, că o durea umărul stâng şi că mâna îi părea ca paralizată.

Orice altă femeie ar fi strigat după ajutor, ea însă n-a făcut-o. Doctorul Wolff, care răsfoia jurnalul medical de bord, s-a ridicat dintr-un salt când s-a deschis

uşa, lăsând să intre o femeie cu piciorul drept plin de sânge.

- Nu te mişca ! a strigat el. Am să te ajut eu : N-am pe nimeni aici ca să te...

El a ocolit repede masa, însă rănita a continuat să înainteze şi s-a aşezat pe pat, pe care şi-a întins piciorul. Apoi şi-a ridicat rochia pentru a-şi privi rana : o zdrelitură până la mijlocul coapsei.

- De ce te agiţi aşa, doctore ? a întrebat ea...nu-i decât o zgârietură superficială...pentru că m-am ţinut din toate puterile ca să nu mă rostogolesc peste bord.

Şi-a ridicat capul şi ochii ei de un cenuşiu verzui, aproape fosforescenţi, l-au fixat pe doctorul Wolff. O şuviţă a părului ei arămiu îi brăzda fruntea ca o cicatrice de foc.

- Cu toate acestea, eu am venit ca să mor pe acest vapor...

Doctorul Wolff n-a răspuns. Căutase dezinfectante şi pansamente şi acum elimina aerul din două seringi. Femeia îl observa atentă, cu capul aplecat pe umăr, ca şi cum ar fi privit o pictură aflată în lucru.

- Ce faci acolo ? a întrebat ea, atunci când Wolff s-a apropiat cu o fiolă şi seringile.

- O injecţie antitetanos şi o penicilină Întindeţi-vă, vă rog, va fi poate dureros, însă vă voi administra de îndată un calmant. Hemoragia va înceta imediat.

- Sunt deja imună împotriva tetanosului,. Am făcut vaccinul înainte de această călătorie, împreună cu cel împotriva holerei, febrei galbene, tifosului şi cine mai ştie care alte boli...

- Perfect. Şi aţi făcut astea pentru a muri ? Asta-i totul deocamdată , a continuat el terminându-şi treaba.

Femeia însă a rămas în continuare întinsă.

- Vă mai doare şi în altă parte, de ce nu mi-aţi spus ? Dumnezeule, nu vă mişcaţi, am să caut o infirmieră şi vom începe cu ea prin a vă dezbrăca.

- E necesar ? N-am nevoie de o infirmieră pentru asta

Ea şi-a trecut puloverul peste cap, înainte ca doctorul Wolff s-o poată împiedica, apoi şi-a descheiat rochia, sub care purta un mic sutien de dantelă şi un slip. Avea un corp minunat, perfect proporţionat. Doar piciorul rănit şi pansat, cu şi umărul stâng inflamat stânjeneau această armonie.

- E vorba de o fisură a claviculei, nu-i aşa ?

- Vă pricepeţi bine .

- Am fost căsătorită cu un doctor.

Pe Wolff l-a încercat fără voie un fel de uşurare subită. Dar n-a întrebat ce însemna acest „am fost". El s-a aplecat spre femeie, i-a palpat umărul, i-a îndoit cu precauţie cotul stâng, apoi a examinat frumosul corp alungit, pe care a observat încă un hematom pe şold.

- Se pare că din cele şase săptămâni de călătoria pe mare, va trebui să petreceţi câtva timp în pat.

- Ori ce-ar fi, nu socotesc că voi trăi încă şase săptămâni.

- Cum îţi imaginezi moartea ?

- Am să mă gândesc la o soluţie mai radicală.

- Cel mai sigur ar fi să sari peste bord în golful Aden : rechinii vor pune capăt tuturor suferinţelor dumnitale. Dar de ce nu mai vrei să trăieşti ? Din cauza soţului ?

- Soţul meu ? a întrebat ea ? Nici nu mai ştiu unde este. Suntem divorţaţi de cinci ani

- Cum te numeşti ?

- Eva Bertram, a spus ea apucându-şi umărul lovit. Mă doare al naibii de rău !

- Am să te duc eu în cabină, Eva.

Nici unul, nici altul nu s-au mirat că el a numit-o Eva şi ea s-a sprijinit ascultătoare, atunci când şi-a pus din nou rochia, după care, încet, s-au oprit în faţa cabinei 187.

- Am să-ţi dau un calmant pentru durere şi un somnifer.

Ieşit la aer liber pe puntea pustie, s-a sprijinit cu coatele de bastingaj, cu fruntea oferită vântului din larg şi s-a adresat mării întunecate ce se rostogolea cu valuri mari „Ce trebuie să fac ? Ce ghinion, o iubesc !"

În aceeaşi noapte, lordului Holland i-a atras atenţia un fapt ciudat. În momentul când deschidea uşa cabinei sale, a auzit un clănţănit metalic din cabina 101, situată vizavi de a sa. „Acesta-i sunetul unei culase când se armează o puşcă, şi-a spus el. Cunosc acest clămpănit caracteristic, am dormit destul cu arma în mână, pentru a-l recunoaşte fără ezitare..."

A doua zi, după ce a trecut pe la câţiva pacienţi. Doctorul Wolff s-a oprit din nou, în faţa cabinei 187.

- Ei, ce spune umărul tău, dar piciorul ? a întrebat-o pe Eva, aşezându-se pe scaun. Te mai dor ?

- Nu. De altfel nu ştiu, pentru că nu m-am mişcat încă. Te interesează persoana mea ?

- Firește, m-am informat, ca să-mi notez accidentul în registrul de sănătate.

- Ai fi putut mai bine să mă întrebi pe mine. Mi-am pierdut virginitatea la douăzeci de ani...destul de târziu, nu-i aşa ? Dar asta a însemnat şi o greşeală. Atunci când m-am căsătorit cu primul şi unicul meu soţ.

- N-am să-ţi ating spatele, dacă te doare, Eva, a spus el, dar arată-mi piciorul.

- Un doctor trebuie să aibă o mână uşoară, Bert...

- Îmi ştii pronumele ?

- Şi eu m-am interesat în această dimineaţă, la steward : Doctorul Bert Wolff, în vârstă de treizeci de ani, celibatar, medic în marină de trei ani.

- Te iubesc, a spus deodată Wolf. Este o prostie ce-ţi spun ?

- Nu...

În cursul nopţii s-a auzit o bătaie în uşa doctorului. Acesta adormise şi s-a trezit tresărind.. Şi-a aruncat un halat pe umeri şi a deschis. În prag era Eva Bertram. Cu faţa pe jumătate ascunsă de păr, ea a spus pe un ton plângăreţ :

- Nu pot să dorm, Bert...

- Nu face nimic, acesta-i un motiv pentru a consulta un medic, iar acesta te poate ajuta.

Wolf s-a aplecat spre ea , a ridicat-o pe Eva şi a aşezat-o pe pat, după care s-a lungit lângă ea.

- Dezbracă-mă, a zis ea şi vocea i-a devenit dintr-o dată copilărească. Mi-a frig... Marea mi-a pătruns în îmbrăcăminte...vreau să te simt...

A doua zi dimineaţa, doctorul Wolf Bert era pe puntea de comandă :

- Vreau să ştiţi primul, l-a informat el pe căpitanul Meesters, mă căsătoresc cu Eva Bertram La bord ? Oh, nu, dragă doctore ! Refuz să te căsătoresc. După călătorie, pe uscat, voi accepta cu plăcere să vă servesc ca martor...

Cam tot atunci, Norman White spunea în cabina 103 celor patru domni onorabili, ce-şi ştergeau din nou armele :

- Mâine, după masa de prânz...

A doua zi, exact la ora 14 şi 30, potrivit orarului prevăzut, Norman White a apărut pe pasarela comandantului pachebotului, a pătruns în camera de navigaţie şi a depus pe birou o mapă din piele de crocodil.

Căpitanul Meesters, Lutz Abels şi alte cinci persoane îl fixau cu privirile pe Whita fără să înţeleagă ceva. Meesterrs şi-a stăpânit imediat surprinderea :

- Curiozitatea dumnitale se explică, a spus el, însă pasagerii nu sunt autorizaţi să se afle pe această pasarelă.. Este un vechi obicei al mării.

- Ştiu, căpitane.

Cu o mână sigură, White a făcut să sară închizătoarea valizei din piele preţioasă şi a scos un obiect lunguieţ şi negricios, cu aspect metalic, fixat pe un picioruş mic. L-a depus pe birou cu un surâs amabil :.

- Ceea ce vedeţi este o bombă de mare putere, pe un picior magnetic, care poate fi făcută să explodeze de la distanţă prin unde scurte la un semnal al meu. Şapte bombe asemănătoare au fost plasate în diverse părţi ale navei. Prietenul meu Carlo Benzoni s-a retras undeva cu postul de emisie. Simpla atingere a unui buton va declanşa opt explozii care vor face bucăţele acest pachebot frumos şi pe cei patru sute de pasageri ai săi. Pe de altă parte, vă amintesc că ne găsim în nişte ape infestate cu rechini... ceea ce interzice orice tentativă de a fugi prin înot...Pot să te rog, căpitane, să opreşti maşinile ? Declar că acest bastiment este acum proprietatea mea, aşa că vă eliberez de orice responsabilitate.

El s-a întors încet şi a zâmbit. Abels îşi scosese revolverul din buzunar şi îi dădea piedica de siguranţă la o parte.

- Fără eroism, i s-a adresat cordial. Dacă în zece minute nu apar pe pasarelă, de unde trebuie să transmit un semn, Carlo va declanşa mecanismul. De altminteri, posturile telefonice vor suna curând. Prietenii mei Mario Filippo şi Tamaso Colezza se află în conferinţă în sala de mâncare. Vă rog...

Patru telefoane au sunat alarma şi în acelaşi timp. Dintr-un loc îndepărtat pe pachebot au răsunat trei

împuşcături. Chipul lui Meesters s-a crispat.

- Depune arma, Abels, a spus el cu voce răguşită. Nu ştiu ce s-a petrecut, însă se pare că nişte pasageri n-au luat în seamă gravitatea situaţiei.. Opriţi toate maşinile.

- Stopaţi maşinile ! a ţipat Meesters.

- Există doi răniţi printre pasageri ! a strigat cineva prin telefon. Stewarzii sunt pe cale de a aduna toată lumea în sala de festivităţi. Se va trage fără avertisment la cea mai mică încercare de rezistenţă.

- Evident că-i rog pe aceşti domni, şi Norman a mângâiat bomba pusă pe masa de navigaţie, să accepte faptul împlinit, aşa cum îl vedeţi : această navă este confiscată.

- De către patru oameni ! a strigat Meesters

- Şi şapte bombe ! ceea ce este mult mai important,

- Şi din ce motiv ?

- Pe această navă există un capital ce se ridică la mai multe miliarde. Posesorii acestora ţin mai mult la vieţile lor decât la aceste bogăţii. Şi îi vom face să înţeleagă fără echivoc că fericirea terestră atârnă de valoarea lor şi atunci îi vom face să-şi plătească viaţa. De altfel, noi nu glumim niciodată, a spus White cu o solemnitate profesională.. El a amorsat bomba şi a aruncat-o în mare printr-o traiectorie lungă. Apoi şi-a consultat ceasul : În zece secunde, domnilor…Firește, apa va micşora puterea explozivă. Atenţie !

Din mare s-a ridicat un gheizer tunător, ţâşnind în văzduhul luminat de soare şi stârnind valuri.

Pe chipul lui Meesters a trecut un fior :

- Abels ! Anunţă în toată nava că s-a convenit să se urmeze directivele acestor criminali şi să emiţi un mesaj S.O.S. şi privindu-l pe White a întrebat :

- Vezi vreun neajuns în transmiterea unui

mesaj ?

- Nu, dimpotrivă, asta corespunde cu interesul nostru ! Întreaga lume trebuie să poată urmări ce se petrece. Şi acum va urma partea plăcută a operaţie, a continuat el. Sper că primul şoc a fost depăşit şi cred că acum se poate discuta cu cumpătare cu membrii acestei societăţi alese.

White a lut din mâna radiofonistului aparatul şi i l-a dat lui Meesters :

- O corvetă şi un portavion vin spre noi cu toată viteza, ne spune radiofonistul. Căpitane, fă în aşa fel încât să rămână cel puţin la şase mile de bastimentul dumnitale…Socotesc o oarecare altă atitudine ca o provocare şi…

El a făcut cu mâna un gest pe care fiecare l-a înţeles imediat.

- În acest caz, veţi sări în aer cu noi ! a strigat Meester.

- Asta-i prevăzut printre eventualităţi. Atunci când se întreprinde o acţiune de o asemenea amploare, interesele personale trec pe plan secundar.

S-a format un cortegiu lung. în frunte cu White, de ofiţerii în uniforme albe, care a pătruns în marea sală de festivităţi înţesată de pasagerii şi personalul navei.. Singur, un pic nehotărât, cu pistolul mitralieră gata de tragere, Mario Filippo aştepta pe podium şi a părut vizibil uşurat când şi-a făcut intrarea White. Acesta a trecut printre două rânduri de oameni furioşi, însă neputincioşi şi s-a aşezat lângă Filippo. El şi-a ridicat mâna şi tăcerea subită pe care a impus-o gestul său n-a făcut decât să sporească teama generală.

- Doamnelor, domnilor, a început White, care se exprima într-o engleză cântătoare, pare nedrept ca vreo câţiva indivizi să dispună de miliarde de dolari şi alte sute de milioane să nu aibă hrană decât în vis.. Noi ne

asumăm obligaţia de a face mai multă echitate în acest domeniu. Vom pune o masă pe podium, a continuat el, apoi îi voi ruga pe doamne şi pe domni să urce aici câte unul pentru a-şi depune obiectele de preţ. Între timp, vor fi cercetate cabinele pentru a ne asigura că n-a fost uitat nimic.

El a făcut un semn şi patru stewarzi au transporta pe podium o masă mare.

Şi a început o defilare în şir lung prin faţa „mesei de depunere". Banii şi bijuteriile se îngrămădeau în mormane, formând un peisaj de aur, pietre preţioase, bilete de bancă şi câteva comori secrete scoase din pungi sau portofele...

Doctorul Wolff nu a fost reţinut. El se ocupa de tratarea răniţilor şi nu era împiedicat să umble în libertate.

- Dumneata n-ai să verşi nimic, este ordinul şefului şi nici această doamnă, spusese Colezza , arătând cu capul în direcţia Evei. Nu, nici o centimă !

Wolff şi-a trecut braţul pe sub cel al Evei şi a părăsit infirmeria. El îi dusese pe cei doi răniţi pe tărgi pentru a-i întinde în cuşetele din dormitorul navei. Tânăra femeie se însărcinase de la început să-i vegheze...

CAP. II. OSTATICI DE BUNĂVOIE

Din toate părţile cardinale se vedeau apărând la orizont vapoare de război şi cargouri care veneau să acorde ajutor

Dar şi pe uscat, pe coasta apropiată, la Salalah, în sultanatul Dhoufar, domnea o activitate neobişnuită. Aici se afla un om numit Sabah Salim, care calcula câte milioane pluteau mai încolo, aproape la îndemână, ce făceau din punct de vedere juridic parte din apele teritoriale ale sultanatului Dhoufar.

Peste pachebot s-a lăsat noaptea, o noapte grea, tăcută. După cină, fiecare s-a întors în cabina sa, pentru a se închide aici cu cheia de două ori. Se simţeau un pic mai uşori...Fără bijuterii, fără bani şi aceasta în portul Salalah, oraşul în care sperau să dea la o parte un colţ din vălul Şeherazadei...

Luminile de pe coastă străluceau foarte aproape şi se reflectau în mare. Mai încolo, se aflau dispuse în semicerc o mulţime de nave, ce-l observau neputincioase pe „Fidelitas"

În cursul acestei nopţi, în timp ce marea vuia şi se înălţa în hule mari, dintr-un golf stâncos izolat, ars de soare, situat în sudul Salalahului, s-a desprins o barcă cu motor şi a pornit în larg. Pe fundul ambarcaţiei erau întinse zece siluete acoperite cu djelabe negre, în picioare fiind doar un singur om, conducătorul.

- La trei sute de metri de pachebot vom trece la rame, a spus Sabah Salim. Să fiţi tot atât de tăcuţi ca şi puricii nisipului...

Pachebotul dormea.

Masa întunecată, recunoscută după cele două focuri de poziţie, se clătina în hula leneşă. White interzisese să se instaleze oameni de cart. :

- Ne însărcinăm noi cu asta, comandante ! îi poruncise lui Meesters. Va fi zadarnică o încercare de urcare pe „Fidelitas" la adăpostul întunericului şi toate tentativele de abordaj îi vor furnica degetele lui Benzoni. El e alergic la atacurile surpriză.

Căpitanul răspunsese cu un semn, scrâşnind din dinţi.

Şi aşa se făcea că White rămăsese singur...pe o navă gigantică, cu patru sute de ostatici. L-au trecut totuşi sudori reci. Da, era cea mai mare întreprindere gangsterească reuşită până în ziua aceea ! Jefuirea lui „Fidelitas" avea să rămână gravată în istorie. ..

Arabul Ali Ibrahim a oprit micul motor de bord şi lunga barcă cu fundul plat a alunecat tăcută pe valurile molatice. Deodată, pachebotul a izvorât în noapte, imens, proiectându-se pe cer.

- Vom merge mai întâi la lanţurile de ancorare, a murmurat Salim atunci când s-au oprit vâslele. Pregăteşte-te, Hassan !

Hassan Mustafa el Rasul şi-a aruncat djelaba şi a început să urce...

Singurul dintre pasageri care nu respecta poruncile lui Norman White era lordul Mc Holland. Ca în fiecare seară, ieşise şi acum la plimbare. Puntea era pustie. Totul părea liniştit. Marea de-abia şuşotea. Deodată, Mc Holland a zărit o siluetă micuţă în picioare, lângă şezlongul său şi s-a aprins o clipă un punctuleţ roşu. „Fumează, s-a gândit Mc. Holland...Îl am în faţă pe omul cel mai căutat şi mai periculos de la bord, moartea înarmată cu un minuscul aparat de radio : Carlo Benzoni".

Un pic cam somnoros, Carlo Benzoni îşi atârnase emiţătorul radio de un cui şi aspira satisfăcut fumul ţigării. Şi dintr-o dată, Mc Holland a încetat să mai fie un bătrân. Auzind un foşnet în spatele lui, gangsterul a tresărit, dar înainte de a se întoarce, un pat de revolver i-a lovit tâmpla. I s-a părut că-i dispare noaptea din faţă şi neavând puterea să strige, s-a prăbuşit jos.. Lordul s-a retras repede, alergând în direcţia cabinelor.

- Deschide, doctore ! a strigat el.

- Ce s-a întâmplat, v-aţi pierdut minţile ? a izbucnit Wolff descumpănit.

- Da ! Şi Mc Holland s-a lăsat să cadă într-un fotoliu din piele verde. El strângea cu amândouă mâinile postul de radio. Am reuşit, doctore, a continuat el : suntem salvaţi ! Am aparatul care declanşează explozia bombelor. Iată-l...

Aproape în acelaşi minut, Hassan Mustafa

trecea peste bordul lui „Fidelitas", urmat de nouă umbre tăcute, ca nişte pisici.

„Curăţarea" terenului a fost rapidă. Cel dintâi a fost atacat White, de către două siluete. El n-a înţeles deloc ce se întâmpla, a simţit doar ceva cald străpungându-i inima prin spate. Carlo Benzoni se târa pe punte, încă pe jumătate ameţit, însă l-au prins două mâini şi l-au aruncat în mare peste bastingaj. La babord, Filippo a fost şi el atacat în timp ce fuma, semnalându-şi prezenţa în acest fel umbrelor tăcute.

Singur, tânărul Tomaso Colezza a scăpat pentru un timp atacatorilor. De la locul său de observare, de lângă piscină, s-a repezit pe scara pasarelei, ca să-l întâlnească pe White. A văzut umbrele alunecând pe punte şi a început să tragă .pretutindeni în jurul lui ; brusc, s-au aprins luminile în toată navă.. Hassan Mustafa a sărit ca o panteră asupra lui Colezza, l-a trimis la pământ, apoi l-a ridicat şi l-a aruncat peste bord...

Sabah Salim s-a purtat mai radical decât White cu prizonierii, închizându-i în salonul albastru pe căpitanul Meesters, Lutz Abels, primul comisar de bord, pe inginerul şef, şeful stewarzilor şi zece pasageri aleşi dintre bărbaţi. Li s-au alăturat doi paznici înarmaţi cu pistoale mitralieră.

La infirmerie, doctorul Wolff şi Eva Bertram se aflau lângă masa de operaţii când a intrat Salim.

- Sunt răniţi ? a întrebat Wolf văzându-l pe Salim oprindu-se în prag.

- Încă nu, doctore, s-a exprimat el într-o engleză curată. Dar dacă fraţii tăi se vor arăta indisciplinaţi, nu vor avea nevoie de medic, mă înţelegi...

El i-a aruncat Evei o privire care exprima mai mult decât interes.

- De fapt, ce doreşti dumneata ? a întrebat ea.

- Iată o întrebare nimerită şi Salim a avut un

surâs bucuros. Am să-ţi explic, doctore, s-a adresat el lui Wolff, pentru că doresc să fac din dumneata intermediarul meu. Un medic este întotdeauna un fel semizeu în ochii oamenilor : de asemenea şi pentru noi. Aşa că fii atent ! Aici avem nişte probleme deosebite. Cunoşti geografia acestei regiuni ? La sud, Yemenul, la Est Mascatul şi Oman. Între ei suntem noi, sultanatul Dhoufar. Toate aceste ţări ne revendică şi vor să ne anexeze. Dar nici o voce nu se ridică în favoarea noastră. Iată însă că Alah ne-a trimis un vapor ! Un pachebot burduşit cu milionari cunoscuţi ca atare în întreaga lume. Astăzi, fiecare de pe acest pământ ne va cunoaşte şi ne va putea vesti suferinţa noastră : Libertate pentru sultanatul Dhoufar ! Vino, doctore...Ai să începi negocierile pentru noi.

După o discuţie de două ore prin radio, Salim a permis unei comisii de pe portavionul *Rangers* să vină la bordul lui „Fidelitas". Cinci oameni goi, îmbrăcaţi numai cu un slip. Aşa a cerut Salim. Arabii i-au ajutat să urce din barca cu care-i adusese.

Doctorul Wolff a urmărit stăpânit de uimire apropierea grupului de emisari, nevenindu-i să-şi creadă ochilor

- Da, eu sunt ! Mi-am zis : nu pot să-l las singur ! Sapristi, şi iată-mă din nou pe această blestemată rablă

- Doctorul Bender ! s-a bâlbâit Wolff. Bender, cum ai ajuns aici ?

- Am venit cu avionul de la Dar es Salam, de îndată ce am auzit primul comunicat radio.

- Şi totuşi, ce cauţi aici pe această blestemată rablă, cum o numeşti ?

- Ce caut aici ? Asta-i patria mea de treizeci şi trei de ani... Tinere prieten, m-am uscat cu totul în cele câteva săptămâni petrecute pe pământ ! El l-a dat la o parte pe Wolff şi l-a privit insistent pe Sabah Salim ca pe

un viţel cu două capete. Am venit pentru a mă propune ca ostatic, ticălosule !

Salim şi cei patru emisari au ieşit din sala hărţilor. Pe chipurile lor se putea citi eşecul convorbirilor.

- A rămas să se ia patru ostatici, a spus în treacăt unul din cei în slip.

- Surprinzător ! Şi doctorul Bender s-a înfipt surâzător înaintea lui Salim. Iată ostaticul tău numărul unu !

- Accept, a răspuns Salim scurt, privind spre doctorul Wolff, care a înţeles această privire şi a părăsit balustrada

- Numărul doi ! a spus acesta foarte calm.

S-a cutremurat atunci când în spatele lui Eva a rostit cu voce energică :

- Numărul trei !

- E o nebunie ! Salim, nu lua în serios această hotărâre !

Înainte ca Wolff s-o fi putut împiedica, Eva s-a strecurat între Salim şi el.

- Accept ! a spus Salim cu voce gâtuită.

- Eva ! a strigat Wolff prinzând-o de umeri. Nu poţi face asta ! ai acum o şansă să supravieţuieşti !

- Fără tine ?

- Dar mă voi reîntoarce.

- Pentru ce minţi ? Ştii foarte bine că minţi. Nu va exista întoarcere de acolo. Rămân cu tine până la capăt !

- Iată-ne deci trei ostatici, dar lipseşte numărul patru. Eu îl propun pe comandantul acestei nave, pe Johann Meesters !

- Refuz !

Sabah Salim s-a aplecat peste balustrada pasarelei. Pe punte, lordul Mc Holland şi baronul von Hoffberg se găseau între patru arabi care-şi îndreptau

ţevile pistoalelor mitralieră asupra barcazului cu care venise delegaţia de negociatori.

- Îl vreau pe bătrânul acela bătăios de acolo de jos ! a spus Salim.

- Mc Holland ? Cu neputinţă, a exclamat Wolff. Acest bătrân are tulburări circulatorii şi îi trebuie un tratament neîntrerupt.

- Nu-mi pasă şi Salim a arătat spre aristocratul britanic. M-a numit asasin : nici o discuţie !

- Sunt încântat ! a spus bătrânul când s-a aflat în faţa lui Salim. El a aruncat o privire în jurul său : echipa e completă ?

Arabul s-a îndreptat :

- Am nevoie şi de un ofiţer superior de pe vas.

- Am convenit să fim patru, Salim ! a replicat Wolff.

- Vor fi cinci. Dumneata sau eu dau ordinele aici ?

N-a fost defel greu să găsească pe al cincilea ostatic. Secundul Lutz Abels s-a pus la dispoziţia teroristului fără a şovăi.

Cei cinci ostatici se găseau cot la cot pe pasarelă. „Parlamentarii" au coborât scara de frânghii cu capetele plecate. Pachebotul şi patru sute de pasageri erau liberi. Însă cei cinci ostatici aveau să fie luaţi şi întreaga lume avea să lupte acum pentru salvarea lor.

- Toată lumea să se întoarcă la cabine ! a răcnit Salim. La miezul nopţii vei putea relua comanda navei, Meesters !

Exact la miezul nopţii, barca plată s-a îndepărtat de coca gigantică a pachebotului şi a dispărut în noapte în pârâitul tot mai slab al motorului său

- Ridicaţi ancora ! a strigat Meesters. Viraj spre babord, viteză maximă !

- Ce spui de sentimentul care te încearcă ştiind că plutești spre moarte ? a întrebat-o Bender pe Eva, atingând-o uşor pe umăr

- Este cumplit, a răspuns ea. N-am avut niciodată atâta dorință de a trăi !

Cei cinci ostatici şi paznicii lor au ajuns în plină noapte într-un golf stâncos.

- Puteți coborî pe uscat, a poruncit Salim, aflat pe undeva în întunericul şi mai des al umbrei lăsată de falcza abruptă. Mergeți înainte şi opriți-vă !

Puțin câte puțin, ochii s-au obişnuit cu întunericul. Din beznă apăreau câteva detalii : în spate se întindea clar marea cu valuri mici şi înspumate, apoi barca cu fundul lat, câteva siluete omeneşti, nişte stânci erodate de vânt şi soarele nemilos al începutului de pustiu, în sfârşit, un petic de plajă şi deasupra tuturor acestora, un cer de culoarea funinginii.

- La drum ! a strigat din nou Salim

Micul grup înainta cu pas şovăitor spre interiorul regiunii. Se putea constata că faleza rămânea în urmă şi în față se deschidea un fel de potecă.

- Un adevărat paradis, a constatat Mc Holland sarcastic.

- Asta-i patria mea ! a răstit Salim.

- Remarci ceva ? l-a întrebat Bender pe Wolff fără cea mai mică timiditate. Vom ajunge la un loc hotărâtor pentru aventura noastră. Am trăit multă vreme în orient...Simt miros de cămile...

Soarele s-a ridicat ca un disc de aramă aruncat dc o mână invizibilă deasupra orizontului.. Deodată discul a iradiat cu o forță surprinzătoare, propagându-şi razele peste întreaga întindere. Singurătatea calcinată, compusă din stânci şi deşert, s-a însufleţit în această lumină înspăimântătoare şi totuşi frumoasă. Dintre stânci se înălțau cu bătăi grele de aripi vulturi ce planau

deasupra pustiului şi se aşezau pe stânci în jurul călătorilor şi a cămilelor. Aşteptau....Aşteptarea este sora geamănă a deşertului.

O jumătate de oră mai târziu, micuţa caravană a pornit spre infinitul tremurător de un galben palid. Cerul era ca dintr-un oţel topit.

Spre prânz, căldura a devenit de nesuportat. Copleşită, Eva se ţinea de oblâncul de dinaintea şeii sale. Îşi pierduse noţiunea timpului şi a locului. Când i s-a adresat Wolff, ca n-a mai răspuns...Cu capul aplecat înainte, era un miracol că se găsea încă în şa. Wolff nu urcase niciodată pe o cămilă şi nu ştia cum s-o conducă, totuşi a tras de frâu şi a făcut-o să pornească în fugă.

- Unde vrei să mergi ? i-a strigat Salim furios.

- La tine, fără îndoială. Dă ordin de oprire ! Doamna Bertram e gata să cadă din şa.

Salim a ridicat mâna şi caravana s-a oprit.

- Gunoierii deşertului sunt cu ochi pe noi i-a atras atenţia Bender lui Wolff. Pentru ei suntem raţia făgăduită. Trebuie să ne continuăm mersul. O vom lega pe Eva în şa.

Şi caravana şi-a urmat drumul şi nu s-a oprit decât târziu, într-o vale stâncoasă, în care aerul încălzit fremăta ca într-un cuptor. Arabii au sărit din şei şi au ridicat nişte mici corturi negre. Prima zi se sfârşea.

- Două corturi sunt pentru voi, a spus Salim.

Bender şi cu Wolff i-au dat Evei să bea apă şi au spălat-o pe faţă, după care au luat toţi cina, din carne de berbec uscată şi griş din mei.

S-a lăsat noaptea după un scurt amurg şi s-a făcut de îndată frig.

- La pat ! a strigat Bender sarcastic. Se pare că ar trebui ca Mc Holland, Abels şi cu mine să ocupăm acelaşi cort, în timp ce Eva şi cu Wolf vor fi în celălalt...

Pe la mijlocul nopţii cineva l-a tras de picior pe Wolff. S-a trezit tresărind şi s-a ridicat. Deschizătoarea cortului s-a dat la o parte. Pe Wolff l-a trecut un uşor fior rece când a observat afară o siluetă ghemuită, pe care întunericul nu-i permitea s-o identifice.

- Trezeşte-te ! E de crezut că tu n-ai auzi nici trompeta judecăţii de pe urmă, a recunoscut vocea lui Bender. Am nevoie de tine !

Bender l-a tras afară. În centrul taberei iluminată de două focuri mari, un grup de oameni îngenunchcaţi cercetau cu lanternele electrice ceva ce se găsea între ei, pe pământ.

- Ce s-a întâmplat ?. E vorba cumva de Mc Holland ?

- Nu . De un ticălos numit Fuad Abdallah. Iată...

Arabii le-au făcut loc ca să poată vedea mai bine omul rănit.

- Nimeni nu ştie cum s-a petrecut. Fuad Abdallah s-a trezit când a simţit o înţepătură violentă în şoldul drept. Să vedem ce poate fi. Dacă-i vorba de o viperă de nisip, atunci trebuie ca acest mahomedan credincios să-l roage pe Alah să-i acorde viaţa...sau chiar de un scorpion, ceea ce nu-i deloc mai bine. Dacă aşteptăm ca piciorul să înceapă a se umfla, va fi prea târziu. Parcă mi-ai spus că ai urmat un curs de medicină tropicală...

Wolff s-a aplecat spre picior şi a examinat locul de-abia vizibil al rănii.

- Va trebui să tăiem în carne ?

- Da. Şi Wolff a lăsat uşor piciorul întins pe un covoraş. E o muşcătură de şarpe. El s-a ridicat şi şi-a şters mâinile de pantalon : Noapte bună !

- Stai ! şi Selim i-a tăiat calea. Unde mergi ? Vrei să-l laşi să moară ? e doar fratele meu !

- Şi Eva este femeia mea, singura fiinţă pe care o iubesc.

- Să ne audă Alah ! şi Salim l-a tras pe Wolf de cămaşă cu ochii strălucind de teamă. Doctore, să facem un schimb...fratele meu în schimbul Evei.

Propunerea lui Salim era de necrezut : ea însemna salvarea Evei şi Wolff nu se îndoia o clipă că Salim putea să nu-şi respecte promisiunea.. După o scurtă şovăială, Wolff s-a întors la bolnav.

- Apropiaţi lampa cât mai mult de picior, a cerut el.

A urmat o operaţie scurtă şi brutală, cu un pumnal arab înroşit în foc.

- N-ai nimic care ar putea calma suferinţele ? a întrebat Wolff, înapoindu-i cuţitul lui Salim.

N-avem decât unsoare care alintă şi vindecă o cămilă.

- Să încercăm, a spus Bender. O cămilă este la urma urmei un mamifer ca şi omul.

- Fuad va trăi ? a întrebat Salim ajutându-l pe Wolff să se ridice.

- Nădăjduiesc...da.

- Mulţumesc, doctore.... Salim a ezitat, apoi l-a îmbrăţişat. Nu o vom executa pe Eva...

Nisipuri, stânci şi un soare exploziv. Un cer de foc, singurătate nesfârşită, tremurătoare. O linişte care bubuia în urechi, pentru că bătăile inimii răsunau ca nişte lovituri de cimbal. O lume fără început şi sfârşit.

Şi cămilele mergeau înfundându-şi fără zgomot copitele cornoase în nisip.. Călătorii, ghemuiţi în şei, erau acoperiţi de o peliculă de praf minuscul. Patru zile de călătorie în deşert, în inima soarelui. Patru zile prin marea de nisip mişcător. Patru zile mai lungi decât patru eternităţi.

- Mâine vom fi la Hissi Maksa, a spus Salim

în cea de a cincia noapte de oprire.

Îndată ce a pus piciorul pe pământ, Wolff, urmat de Bender, l-a căutat pe Fuad Abdallah în cortul său. Piciorul îi era roşu şi umflat, iar rana neagră şi inflamată.

- Va trebui să-l amputăm ! a spus Bender cu voce joasă, ca să nu-l poată auzi Salim. Însă nu aici, vom aştepta să ajungem la Hissi Maksa : de altminteri, câteva ore în plus nu contează deloc.. Mai bine i-aş strecura între dinţi capsula mea de cianură acestui flăcău...

Liniştea nopţii a fost întreruptă de strigătele hienelor şi a doua zi au călătorit încă şase ore fără oprire, apoi la orizont a răsărit vârful unui palmier.

Curând le-a ieşit în întâmpinare, un mic grup de călăreţi înconjuraţi de un nor de praf. În frunte se afla un om bărbos. În jur îi flutura deschisă djelaba albă, acoperită de o mătase de culoarea cobaltului. Ea lăsa să se vadă un costum alb croit în stil colonial.

- Emir Hasna Mahmud al Rahman ! a strigat Sabah Salim. Să te binecuvânteze Alah !

Hasna Mahmud şi-a lăsat mâna în jos, s-a apropiat încet şi i-a examinat pe cei cinci europeni.

- Îi salut pe morţii mei, a spus el cu o voce gravă şi melodioasă. Căci sunteţi morţi de adevăratele : m-am văzut obligat să anunţ ieri oficial moartea voastră.

El s-a întors spre Eva şi s-a înclinat în faţa ei, nu fără graţie., lăsând să se observe ceva mai încolo o oază de palmieri, nişte case joase de o albeţe orbitoare şi cupola unei mici moschei flancată de un minaret minuscul.

- Un oraş locuit de morţi, a spus el cu voce tristă. Sunteţi invitaţii mei.

A făcut o jumătate de întoarcere cu magnificul său pur-sânge, a ridicat mâna dreaptă şi a pornit în galop spre oază. Sabah Salim a ieşit din rândul

caravanei

- Sunt întristat, doctore, s-a adresat el deznădăjduit lui Wolff. N-am ţinut seama de asta...Acum lucrurile au evoluat rapid şi nu-mi mai pot ţine promisiunea pe care am făcut-o cu privire la Eva Bertram...Ai auzit cu urechile dumnitale că sunteţi cu toţii morţi. Se pot elibera nişte morţi...eşti de acord cu asta, doctore, nu ?

- Atunci fratele tău va muri, Salim, i-a atras atenţie Wolff cu duritate.

Acest răspuns era o josnicie, o ştia, însă...morţii îşi permit unele încălcări ale moralei omeneşti.

- Da, a recunoscut Sabah Salim lăsându-şi capul în jos, asta-i voia lui Alah. Aşa trebuie să fie. Şi-ţi mulţumesc, doctore.

S-a îndepărtat şi caravana s-a adunat din nou şi a pornit în direcţia în care o luase emirul, care galopa la orizont, învăluit de un nor de praf.

Hissi Maksa era într-adevăr un oraş, care însă nu figura pe nici o hartă geografică, pierdut printre nisipuri şi stânci. Îi dădeau viaţă trei puţuri. Casele joase cu acoperiş cu terasă erau clădite sub palmierii protectori împotriva pulberii de nisip. Fiecare locuinţă era înconjurată de grădină. Caravana s-a oprit în faţa celei mai mari case, cea a lui Hasna Mahmud.

Emirul a aşteptat să coboare toţi ostaticii.

- Masa este gata, a spus el. O mâncare modestă, însă noi trăim din produsele solului. Intraţi, vă rog...

Ostaticilor li s-au „oferit" doi războinici cu înfăţişare aspră, cu privirea întunecată, înarmaţi cu pumnale şi pistoale, care le-a arătat ostaticilor „domeniul" ce le era rezervat. Nişte celule mici, cu ferestrele barate, ciudat de răcoroase, însă prevăzute cu uşi grele ce nu

putcau fi doborâte cu o lovitură de picior.

Masa a fost simplă, însă abundentă : miel fript, cuşcuş din curmale asortat cu dovleac alb, perişoare din măruntaie de vită, apoi un orez cu lapte, foarte îndulcit, alune cu ulei de trandafir, totul fiind stropit cu ceai adus de caravane şi o băutură obţinută prin fermentarea smochinelor de Barbaria, prezentate în căni de olărie. De războinici înarmaţi până în dinţi.

Totul era apetisant, însă cu excepţia băuturii, felurile de mâncare servite au rămas aproape neatinse.

Hasna Mahmud nu s-a arătat ofensat. El îi înţelegea pe oaspeţii săi : morţii au dreptul să nu aibă poftă de mâncare.

- Vă sunt dator cu o explicaţie , a spus el când s-au oferit ţigări. Hissi Maksa este un oraş unde s-au refugiat persoanele urmărite de către guvern şi care ar fi torturate şi executate dacă ar fi prinse. Noi nu mai avem nici un drept, nici prieteni, nici susţinere, nici patrie...În ce vă priveşte, după ce aţi fost luaţi ostatici, am lansat ştirea că oamenii mei v-au găsit morţi...în nisipurile deşertului...Eram astfel scăpat de responsabilitatea vieţii voastre. Opinia publică se va calma curând şi din păcate nu pot să vă înviu.

- Asta înseamnă, a spus rece Bender, că vom rămânea pentru totdeauna în fundul acestei găuri amărâte şi necunoscută !

- Da. Şi Hasna s-a ridicat : oraşul morţilor va număra cu cinci locuitori mai mulţi.

- Dar de ce nu ne sacrifici pur şi simplu ? i-a aruncat-o Mc Holland.

- Pentru că am nevoie de voi. Iată, doi medici, un locotenent instructor al războinicilor mei, domnia ta, pentru că îţi admir cunoştinţele. În ce te priveşte, drăguţă doamnă, întrucât găsesc în dumneata

partea cea mai minunată a vieţii, de care sunt lipsit : o femeie care-mi pare făcută de o rază de soare.

Doctorul Wolff şi cu Abels au schimbat o privire rapidă. Erau lămuriţi. Şi unul şi celălalt se gândeau acum la acelaşi lucru : cel mai mare pericol care-i ameninţa pe toţi era prezenţa în oraşul morţilor a unei femei frumoase...Pacea acestui deşert va deveni un infern şi acesta nu va putea fi împiedicat, căci o femeie ca Eva modifica totul unde apărea. În ea existau în acelaşi timp viaţă şi forţă distructivă...

În cadrul uşii a apărut tăcut, cu picioarele goale, Sabah Salim. El s-a înclinat atât de jos, încât fruntea i-a atins aproape pământul.

- Stăpâne, fratele meu Fuad...a spus el umil.

- Ah ! da, şi Hasna s-a întors spre cei doi medici : Trebuie să-l operaţi...Vă voi conduce la spitalul nostru, care cu siguranţă vă va uimi. Are patruzeci de paturi, un laborator, o sală de operaţii, o farmacie, o sală de radiografie, numai că...nici un medic ! Toată treaba o face Gamal Mustafa, încă de pe vremea când se găseau aici englezii. Tot ce vedeţi este de furat ! a mai adăugat el când s-au văzut cu toţii în policlinica lui Hasna.

- De necrezut ! a exclamat Bender.

Wolff s-a apropiat de bolnav şi i-a examinat piciorul, a cărui umflătură era încă enormă.

- Nici o urmă de febră, a spus el înmărmurit, în timp ce Bender se spăla pe mâini. N-am să procedez la amputare.

- Nu ? Dacă ai să te arăţi cu acest picior într-o clinică oficială, chirurgii ar refuza să-l opereze.

- Aşa este. Adu-mi un milion de unităţi de penicilină, sa adresat el lui Gamal Mustafa.

Începea o aventură fără seamăn. Şi aşa şi era. Piciorul lui Fuad nu a fost amputat...

După cina luată pe înserate, au început să se

retragă unul câte unul în celule, care se închideau în urma lor cu zgomot.

Rămas singur, Lutz Abels a urmărit-o cu privirea pe Eva până ce ea a dispărut în încăperea sa.. Apoi l-a lovit uşor pe umăr pe paznicul său, un războinic al deşertului cu înfăţişare marţială.

- Cine eşti tu ?

- Ghazi Ahmed din compania a doua.

- Tu eşti de gardă aici ?

- Da, de la miezul nopţii până la ora patru dimineaţa.

- Ascultă, Ghazi, şi Abels l-a privit cu severitate. Începând de mâine voi fi instructorul tău. Tu trebuie să mi te supui.

- Numai până seara, a spus emirul. Numai în timpul exerciţiilor. !

- Pot să te fac să te târăşti pe burtă timp de opt ore, până ce, din disperare, te vei umfla înghiţind nisip.

- Am înţeles, a spus el de voie de nevoie.

- Ai să mă scoli la ora trei şi ai să deschizi uşa camerei în care se găseşte femeia cu părul roşcat.

Satisfăcut, Abels s-a lăsat închis şi exact la ora trei, Ghazi l-a scuturat de umăr.

- Mulţumesc, caporale. De-acum şi până mâine dimineaţă tu eşti surd.

Abels şi-a părăsit celula în pas de lup, urmat de Ghazi cu cheile. Undeva mai departe ardea doar o lampă cu ulei...Mai încolo, unde se găsea camera Evei, domnea un întuneric de smoală

- Deschide, Ghazi ! a şoptit Abels.

Ghazi a şovăit o clipă, cuprins de teamă, apoi şi-a strecurat mâna la centură, unde-şi ţinea pumnalul curbat şi două pistoale, ca să-şi scoată de acolo cheia. În aceeaşi clipă, prin întuneric a trecut un curent uşor de aer.

Înainte ca ei să fi putut să riposteze, au primit câte o lovitură în spate. I-a pătruns ceva rece, care a devenit imediat arzător...Omul din spatele lor i-a lovit cu amândouă mâinile în acelaşi timp.

Ghazi şi Abels au căzut înainte spre perete, de care au vrut să se sprijine, însă au alunecat spre pământ. Totul s-a petrecut într-o liniştе fantomatică.

Apoi, întrucât Ghazi şi Abels nu mai mişcau, umbra a trecut peste corpurile crispate şi şi-a urmat drumul încet în lungul culoarului. Când a ajuns în lumina proiectată de lampa cu ulei, s-a proiectat o siluetă înaltă şi elegantă, înfăşurată într-un haik negru tivit cu o broderie aurită...

Schimbul gărzii de noapte i-a găsit pe cei doi oameni fără cunoştinţă şi a dat imediat alarma.. Rapid, chiar foarte rapid, emirul Hasna Mohamud a ieşit din apartament şi s-a îndepărtat spre aripa destinată oaspeţilor.

- Urmează-mă, doctore, s-a adresat el grav, cu voce ciudat de gravă, lui Wolff. Un om de-al meu numit Ghazi este mort, iar camaradul vostru Abels e grav rănit.

- Cine i-a înjunghiat ? a întrebat el.

- Asta urmează să se cerceteze.

La spitalul lui Hasna, Abels şi-a recăpătat cunoştinţa după două injecţii.

- E vina mea, Bert, a spus el cu voce slabă. Eram înnebunit după Eva. Din prima zi când am văzut-o la bord, m-am ţinut după ea.

- Stai liniştit, ai să trăieşti, Abels. Noi mai avem nevoie de tine...

CAP. III. SIMUNUL

Lutz Abels a supravieţuit. L-au salvat

perfuziile. Cu toate că serul fiziologic era vechi de doi ani, se pare că-şi păstrase eficacitatea.

Fuad Abdalah, cel pe care-l muşcase vipera, era salvat şi el. După cinci zile, oribila rană se închisese şi umflătura piciorului dăduse înapoi ; stătea în pat şi juca cu fratele său domino arab. Avea să se dovedească curând că această reuşită va fi cel mai important eveniment din viaţa doctorului Wolff.

- Mi-ai salvat fratele, doctore ! i-a spus într-o zi Salim pe un culoar al spitalului. Datorită dumnitale şi-a păstrat piciorul şi va rămânea un războinic...Apoi şi-a slăbit şi mai mult vocea şi a adăugat : L-ai salvat...şi eu am să te salvez la rândul meu. Vei putea să fugi în curând.

Wolff a simţit că inima îi bate gata să-i ajungă la gură.

- *Toţi*, a spus el gâfâind. Salim, *toţi* ! Noi nu vom putea să ne despărţim ! Nimeni dintre noi nu va pleca unul fără altul.

- *Toţi*. Şi Sabah Salim a făcut cu capul un semn plin de supunere. Aşteptaţi numai câteva zile şi veţi fi liberi, însă vă va trebui curaj ca să înfruntaţi infernul.

A urmat aşteptarea. Cinci zile la marginea propriului mormânt, ştiind că nu trăieşti decât datorită capriciilor unui dement. Pentru ostatici , zilele şi nopţile se scurgeau atât de încet, încât le venea să creadă că lumina rămăsese încremenită în cer, sau că întunericul avea să dureze pentru totdeauna, de parcă lumea ar fi fost înghiţită şi dusă departe de soare.

Într-o noapte, Wolff a tresărit şi s-a trezit, pus în gardă de un sentiment de alarmă inexplicabil. Eva îşi lăsase capul pe braţul său, adormită adânc, şi respira ca un copil fericit. Însă Wolff simţea în faţa lui în obscuritate prezenţa unui om. I se părea că el se afla într-un loc, ca o pată şi mai întunecată decât întunericul nopţii..

Şi-a reţinut respiraţia, cu gâtlejul sugrumat

de o teamă nebunească. Apoi şi-a înălţat încet capul pentru a o nu trezi pe Eva şi s-a sprijinit pe coate.

- Ce vrei, Hasna ? a întrebat el cu voce joasă.

- Să împărtăşesc fericirea ta, doctore. Aproape în fiecare noapte vin aici şi mă întreb dacă nu trebuie să te ucid. Ai un înger în braţele tale.

- Ştiu asta, însă moartea mea nu-ţi va servi la nimic. Fără îndoială că o vei avea pe Eva...dar moartă şi ea. O ştii asta foarte bine.

- Aceasta-i singurul motiv pentru care mai trăieşti. În felul acesta, eu pot s-o mai văd în fiecare zi, să aştept venirea ei, precum aştept răsăritul soarelui. Am nevoie să o văd, să beau cu privirea graţia ei ca apa unui izvor. Acum te las ca să mai reflectezi...

Hasna a fost din nou înghiţit de întuneric. Wolff a rămas singur cu Eva. El s-a întins din nou în culcuş, a depus un sărut pe fruntea Evei şi a spus cu voce tremurătoare :

- Niciodată, Eva, niciodată ! Dumnezeule, trăim cu adevărat în iad !

În cursul celei de a şasea noapte după făgăduiala făcută de Salim de a le înlesni fuga, Wolff a fost din nou smuls din somn auzind un zgomot uşor de paşi, apoi unul moale, de căzătură. Aproape imediat s-a deschis larg uşa şi flacăra slabă a unei lămpi cu ulei l-a luminat pe Salim, în picioare în prag, făcându-i semn să se ridice :

- Grăbeşte-te, doctore, totul e gata ! Vino !

Prin gang a trecut şchiopătând Fuad de la o uşă la alta şi le-a deschis.

Doctorul Bender a susţinut-o pe Eva de braţ, pe care Wolff a împins-o afară din încăpere. Mc Holland s-a întors înapoi în mare grabă : îşi uitase cascheta şi pipa.

- Şi Abels ? a întrebat Wolff. Salim, plecăm toţi sau...

- Locotenentul este de-acum la cămile, doctore.

Salim a suflat în lampă şi deodată întunericul a devenit de nepătruns.

- Repede ! a strigat el. Repede ! Noaptea este bună pentru a călători în deşert !

Au străbătut curtea în paşi iuţi şi au ieşit printr-o uşă mică deschisă într-un perete alb, pe lângă care s-au strecurat până la un grup de palmieri. Acolo se afla cel de al doilea izvor din Hissi Maksa. Cămila oarbă care trăgea apa cu ajutorul unei roţi din zori până noaptea era dezlegată şi zăcea pe o coastă, adormită adânc. . Celelalte cămile aşteptau pe aproape.. Opt cămile de călărie înşeuate, pe care se repartizaseră încărcăturile : saci cu carne uscată, făină de mei, un cort, nişte pături. De fiecare şa era suspendată o puşcă şi în spatele şeii se găsea o rezervă de muniţii. Lutz Abels, deja instalat pe cămila sa, i-a primit cu gesturi neliniştite pe tovarăşii de călătorie ce se apropiau.

- Salim, tu ai risipit o avere cu aceste pregătiri, a spus Bender emoţionat.

- Totul este de furat ! şi Sabah a zâmbit. Nu se va descoperi niciodată cum a fost cu putinţă şi ca să fiu sincer, mi-a fost foarte greu ca să reuşesc !

Eva a fost urcată pe o cămilă şi aşezată într-o şa uşoară, care nu cerea nici un sprijin suplimentar. Mc Holland şi cu Bender au făcut acelaşi lucru., doar Wolff a rămas în picioare lângă animal. Salim i-a încredinţat o hartă, care nu era decât o simplă foaie de hârtie.

- Iată, aici e Wadial Atinah. Hissi Maksa trebuie să se găsească pe acolo. Veţi merge mai întâi spre nord, pătrunzând în plin deşert. Încercaţi să atingeţi oaza Abu Shafra în Arabia Saudită, acesta-i singurul drum posibil. Aici este pista puţurilor, numită drumul lui Alhibak, urmaţi-o !

- E un drum adevărat ? a întrebat Wolff.

- Noi numim în felul acesta un itinerariu. Mai binc zis, este un deşert, un adevărat deşert, însă întocmai ca nişte perle care împodobesc un lanţ de aur, se află nişte mici izvoare sau puţuri. Parcursul cel mai greu este acel care trebuie să-l acoperiţi până la puţurile Haraym : două sute de kilometri fără apă. Însă dacă veţi călări mereu drept spre nord, le veţi atinge.. De acolo, cămilcle vor găsi singure drumul spre puţurile următoare. Cămila este un dar al lui Alah. Deci, mereu spre nord !

I-a strâns mâna lui Wolff şi l-a îmbrăţişat.

- Îţi mulţumesc pentru fratele meu, a spus el cu jumătate de voce.. Nu veţi fi urmăriţi. Nimeni nu va crede că aţi ales să traversaţi deşertul. Veţi fi căutaţi pe pista care duce spre coastă. Cu toate acestea...înaintaţi cât mai rapid puteţi, chiar dacă nu veţi fi urmăriţi...deşertul va fi un duşman mult mai crud decât emirul ! Veţi învinge deşertul atunci când veţi ajunge la puţurile Haraym.

Doctorul Wolff a urcat la rândul său în şa şi cămila s-a ridicat prin mişcări poticnite. A încălecat şi Salim.

- Se află două posturi de pază pe direcţia nord, a spus el, vă voi însoţi până acolo.

- Nu vor da alarma ? a întrebat Mc Holland.

- Nu. Cei doi sunt morţi.

După câteva minute, au ajuns la limitele oazei Hissi Maksa. De acolo înainte dunele de nisip se întindeau ca nişte creste lungi şi rotunjite sub cerul răcoros şi înstelat.

Sabaf Salim şi-a oprit cămila şi a lăsat să treacă micuţa caravană. Fiecăruia care ajungea în dreptul său îi spunea cu voce răsunătoare :

- Alah să te binecuvânteze !

*

Se aflau în mers de trei zile şi trei nopţi. Mai

întâi s-au gândit că era preferabil să călătorească în noaptea răcoroasă, pentru a se odihni pe timpul zilei fierbinți. Însă asta era o greșeală. Fără îndoială că se înainta mai bine noaptea, însă cine putea să doarmă pe o căldură de șaizeci de grade și un vânt cu nisip, care te înmormântează de viu ? În cea de a treia noapte, după două zile de opriri, erau cu toții atât de osteniți, încât doctorul Bender a spus :

- Să încercăm să inversăm orarul și să mergem ziua și să ne odihnim în răcoarca nopții. Nu-i niciodată înțelept să schimbi vechile legi ale deșertului de aici.

Acum importanța rolului lui Abels era evident pentru toți. Fiind marinar, era singurul dintre ei care putea să indice nordul potrivit poziției soarelui sau a stelelor.

Doctorul Bender, care primise misiunea de a distribui apa și rațiile de mâncare, le-a oferit la cina de seară carne uscată, năut și niște curmale, iar de băut, fiecăruia câte o ulcică de apă. Cămilele erau culcate în nisip și mestecau un pic de paie de sorg. Salim îndesase într-un singur sac pe una din cămile niște paie. Asta era de ajuns până la următoarea oază.

La fiecare oprire, Lutz Abels era pansat, după ce i se aplica o unsoare cicatrizantă, apoi i se făcea o injecție reconfortantă. Salim se gândise chiar la eventuale răniri : o cutie farmaceutică de prim ajutor fusese fixată în spatele șeii lui Wolff.

În timpul nopții, Eva și cu Wolff au rămas multă vreme treji. Călătorii evitau orice oboseală de prisos și își cruțau forțele. Ei se mulțumeau să înfigă în nisip câteva bețe, de care prindeau o foaie de cort ce servea de paravan împotriva vântului pe timpul nopții.

În noaptea aceea cămilele s-au arătat nervoase. Ele s-au ridicat în genunchi pe nisip, cu capul

sus şi urechile ciulite. Slobozeau un soi de răgete răguşite, sinistre. Nesfârşita tăcere părea plină de o ameninţare necunoscută, misterioasă şi nevăzută.

- După ce vom lăsa deşertul în urma noastră şi vom ajunge la Ryad, ne vom căsători, a spus Wolff. Îmi voi părăsi serviciul din marină şi îmi voi deschide un cabinet de consultaţii. Vom avea o casă mică, o grădină...

- Nu vom ieşi de aici niciodată, Bert ! a spus Eva cu jumătate de voce.

- Ba da ! Vom merge mereu spre nord...

- Simt, Bert, că vom fi duşi fără încetare, la pas de către cămile, până ce vom cădea la picioarele lor unul după altul.

- Dacă trebuia să fie aşa, aş fi rămas mai degrabă la Hissi Maksa...Nici un deşert nu este atât de gol încât să nu fie frecventat de fiinţe omeneşti...

La apropierea zorilor, albastrul întunecat al cerului nocturn a pălit. Wolff s-a trezit : îngenuncheat lângă el, Abels îl scutura încet, ca să n-o sperie pe Eva.

- Ce ai ? a şoptit Wolff. Suferi de ceva, ai temperatură ?

- Nimic din toate astea, a răspuns el abia auzit, însă priveşte cămilele ! Şi eu m-am trezit de-abia respirând, nu simţi totuşi nimic ?

Wolff şi-a ridicat capul cu precauţie : cămilele se adunaseră într-o grămadă lânoasă, compactă şi de nepătruns. În surdină, răsunau gemetele lor greu de suportat.

- Cămilele ? poate acesta este felul lor de a dormi. Cum ţi-ai dat seama şi mai ales ce ar putea să te îngrijoreze ? a întrebat Wolff.

- Am plămânii foarte sensibili, doctore. Simt fiecare schimbare de presiune atmosferică. Aerul s-a schimbat, e mai fluid, ca şi cum s-ar fi format un gol în atmosferă. Nu reuşesc să respir normal...Nu simţi totuşi

nimic ?

- Nu.

Wolff a dat încet la o parte braţul lui Eva şi a ieşit de sub pătură, ridicându-se în picioare. Cămilele aveau într-adevăr un comportament ciudat. Stăteau culcate, de parcă ar fi fost ucise pe loc.

- Să-i trezim pe Mc Holland şi pe Bender, a propus Wolff. Ei au experienţa orientului..

L-au sculat pe englez şi pe bătrânul medic. Amândoi s-au trezit căscând, apoi şi-au ridicat genunchii sub bărbic.. au strigat împreună :

- Unde a luat foc ? Te doare rana, Abels ?

Imediat însă, Mc Holland a sărit în picioare, şi-a înălţat capul şi a tras pe nas aerul nopţii ca şi un câine.

- Farmacia, Wolff, a spus Bender pe un ton tăios. Domnia sa are nevoie de un calmant !

- Glumele dumnitale ne fac să pierdem timpul, doctore ! Şi Holland i-a arătat cămilele : Animalele sunt mai savante decât dumneata !

- Dimpotrivă, sunt nişte cămile !

- Nu mă înşel totuşi, a strigat Abels.

- Trezeşte-o pe Eva, ce naiba ! a răcnit Holland agitat. Tot ceea ce este transportabil îngrămădiţi după cămile ! Aveţi grijă de burdufurile cu apă. Acoperiţi-le cu nişte bucăţi de pânză ! Tot ceea ce avem , păturile şi foile de cort, căraţi-le la cămile ! Apoi lipiţi-vă după aceste animale, cu nişte pânze udate la gură şi în jurul capului.

- Este nebun ! a constatat Bender îngrozit. Prieteni, lordul nostru şi-a pierdut judecata ! El s-a ridicat şi l-a oprit pe Mc Holland, care voia să alerge spre sacii cu alimente. Revino-ţi, prietene, sau vrei o palmă magistrală !

- Mai degrabă dumneata ai nevoie de a fi adus în fire, doctore. Mc Holland a apucat mâna lui

Bender. În curând, într-o jumătate de oră, vom fi asaltaţi de un simun.

Bender şi-a retras mâna.

- Cum aşa ? s-a bâlbâit el descumpănit.

- Priveşte încolo orizontul, de unde ne vine briza asta mângâietoare...ei ?

Până atunci fusese greu de observat ceva în calmul total al atmosferei. Acum însă ei au început să simtă nişte fenomene necunoscute, în primul rând respiraţia devenindu-le tot mai obositoare. La orizont se arăta ziua, însă o zi galbenă, lăptoasă, tulburc, lividă, prin care soarele nu străbătea decât prin abia vizibile tonuri cenuşii.

- Simunul ! a rostit Bender pietrificat. Dumnezeule !

Şi au pornit să fugă, cum nu alergaseră niciodată, spre locul unde erau îngrămădite burdufurile cu apă.. Mc Holland a tras un sac cu carne uscată în direcţia cămilelor. Abels a târât pe nisip pânza cortului. Simunul...acel vânt ucigător al deşertului, acel vânt care împinge milioane de tone de nisip prăfuit, acel vânt care transformă peisajul deşertului, care face să se deplaseze munţii, sapă văi noi, înghite oaze, sate, tot ce găseşte în drumul său.

Simunul, acea pedeapsă a lui Alah.

Wolf a trezit-o pe Eva, i-a explicat în câteva cuvinte ceea ce se abătea asupra lor odată cu apariţia zorilor, acea furtună mineralâ. Apoi a ajutat-o să târască toate lucrurile lor spre refugiul cămilelor, scobit în nisip. Acum le ajungea la urechi de foarte departe un fluierat pe un ton găunos, o fanfară nesuferită. Moartea fluiera de bucurie.

Apoi s-au simţit prinşi de tornadă...strânşi grămadă de cămile, cu feţele acoperite cu cârpe udate, înfăşuraţi în pături şi lânza de cort. Adunaţi unul lângă

altul, suportau iureşul a mii şi mii de fire de nisip care îi hărţuiau fără odihnă. Îi copleşea un vuiet necontenit.. Nisipul , de necrezut de fin, le pătrundea în cea mai mică deschidere, se lipea ca un clei de măştile ude, aspira aerul, făcându-le respiraţia dureroasă.

Wolff a tras-o lângă el pe Eva. Erau strâns lipiţi unul de altul şi se întrebau dacă-şi trăiau ultima îmbrăţişare, pe care doar moartea le-o putea desface.

Universul se sfărâma în bucăţi, cerul exploda, soarele se stingea. Pretutindeni nu exista decât nisip...şi iar nisip, vârtejuri de nisip urlător, delirant. Tone şi tone de nisip în mişcare.

Opt cămile, cinci fiinţe omeneşti, asupra cărora se năpustea acest talaz fără sfârşit...

*

Doctorul Bender a fost primul care a încercat să străpungă povara de nisip ce apăsa asupra lui. Când rafalele au încetat în sfârşit, el a ridicat printr-un efort al umerilor masa care-l strivea şi s-a mirat că încă mai trăieşte şi poate să se mişte. Un vânt cu totul încântător luase locul simunului dispărut. Deasupra lui soarele încălzea din nou cu cruzime pe un cer strălucitor, fără nori. Exista aer, un aer minunat, într-adevăr foarte cald, dar se delectau la fiecare respiraţie şi li se părea că pătrunde în fiecare por al pielii, dând viaţă.

Cele opt cămile se eliberaseră şi ele de îndată ce uraganul începuse să cedeze terenul. Capetele le ieşeau deasupra grămezilor de nisip.

Însă de la tovarăşii săi nici un semn .de viaţă.

- Dumnezeule, mişcaţi-vă ! a strigat el. Iată soarele, se poate respira, aerul este curat, priviţi !

Bender a făcut câţiva paşi nesiguri, s-a lăsat în genunchi şi a început să sape nisipul la întâmplare.

- Mc Holland ! a strigat el deodată,. sunteţi

cumva rănit şi Bender l-a privit speriat văzându-l mişcând sub nisip.

- Mi-am pierdut pipa, a răspuns el privind năuc în toate părţile.

Bender s-a îndreptat apoi spre altă movilă de nisip şi l-a eliberat pe Lutz Abels, după care cei trei i-au căutat pe Wolff şi pe Eva. În sfârşit, i-au găsit îngropaţi adânc în nisip şi au tras împreună pachetul acoperit cu foaie de cort peste pături. Wolf şi Eva zăceau îmbrăţişaţi, fără cunoştinţă, cu capetele acoperite cu acelaşi şervet, acum uscat.. Respiraţia lui Eva se simţea foarte slab ; o uşoară mişcare a degetelor lui Wolff a dat un semn că acesta îşi revenea.

- Trăiesc ! a strigat Bender, trăiesc. Apă ! Unde este farmacia ?

A smuls păturile, a sărutat ochii închişi ai lui Eva şi Wolff, cu asemenea dragoste, încât Mc Holland s-a întors şi-a adunat toate puterile şi a alergat cu Abels ca să scoată din nisip sacii şi lăzile ce conţineau apa, medicamentele şi alimentele.

Dintr-un salt, Bender i-a ieşit înainte lui Mc Holland şi luându-i oala cu apă, a stropit câteva picături pe chipurile palide ale celor doi

- Unde este Abels ?

- Dezgroapă cutia farmaceutică, a spus el mestecându-şi pipa improvizată dintr-un băţ de lemn.

- Nu vreţi cumva să vă puneţi în grevă, în loc să-l ajutaţi ?

- Nu mai este cu putinţă, a spus el liniştit. Sunt într-adevăr rănit.

- Ei şi ? nu se observă, sunteţi încă în stare să mergeţi, să vorbiţi...

- Doctore, ignori ceea ce ştie colegul dumnitale : mi-ar trebui nişte medicamente care fluidizează sângele, sunt hemofil de un anumit fel...

- Dumnezeule ! şi Bender s-a luat cu mâinile de cap. Unde sunteţi rănit ?

- Aici e greutatea, că rana nu se poate vedea, este una internă, la articulaţia piciorului stâng .

- Am să vă examinez, însă mai întâi pe Eva şi pe Wolff.

- Eu îmi aştept condamnarea la moarte, a reluat Mc Holland calm.

Wolff şi-a recăpătat cel dintâi cunoştinţa.

De pe locul unde se aflau cămilele, Abels a făcut un semn cu lopata :

- Am găsit caseta cu medicamente.

Wolff s-a întors pe o coastă şi s-a aplecat spre Eva. Ea a deschis ochii cu un surâs crispat.

- Mă auzi ? a întrebat el rostind cu greu cuvintele.

- Desigur că te aude ! Doar nu respiră în pragul paradisului, a replicat Bender.

Wolff i-a ridicat capul şi Eva a băut înghiţituri lungi din apa aflată în burduf.

- Dar ce s-a întâmplat ? a întrebat deodată Wolff văzându-l pe Mc Holland că priveşte insistent cerul.

- Excelenţa sa pretinde că va ajunge curând în rai, i-a explicat Bender mormăind.

- Va trebui să rămână întins fără să se mişte, a spus Wolff. Nici o mişcare, compresii reci pe articulaţii...putem reuşi...

- Bunule Dumnezeu, ştiu toate astea ! a strigat Bender întorcându-se spre Mc Holland. Însă nu putem rămânea aici zile întregi sub soare...şi avem nevoie de apă pentru a supravieţui şi nu pentru a face comprese !

- Atunci spală putina ! l-a sfătuit Mc Holland foarte liniştit. Bender, dă-mi capsula ta de otravă şi nu te îngriji de înmormântare...se va îngriji vântul să mă acopere...

Se crease o situaţie nouă, în faţa căreia nu se putea rămânc pasiv.

Întrucât se găseau pe o vale fierbinte, între două dune de nisip, Wolff, ajutat de Abels, a desfăşuat mai întâi o foaie de cort deasupra lui Mc Holland, pe care l-au silit să rămână întins.

- Ceea ce este tragic, este faptul că nu pot să te adorm, căci atunci va avea loc o nouă hemoragie, a spus Bender privindu-i pe Wolff şi Abels

- Eva, i s-a adresat Mc Holland, fă-i să înţeleagă că-i bine să se scape de un obstacol care le barează drumul ! Trebuie să continuaţi să avansaţi în deşert, vă aşteaptă puţurile !

- Vom rămânea aici tot timpul cât Bert, în calitate de medic, va socoti necesar.

Eva era îngenuncheată lângă Mc Holland, sub micul lui cort. Ea i-a strâns cu teamă mâna, extrem de rece, între ale sale şi nu i-a dat drumul. Bătrânul i-a adresat o aruncătură de ochi :

- În viziera căschetei mele ai să găseşti o filă de hârtie, a spus el încet. Textul l-am scris la Hissi Maksa când am înţeles că nu voi supravieţui acestui infern... Această hârtie trebuie să se adauge la testamentul meu, Eva. Este un testament scris într-un caz de forţă majoră şi va fi recunoscut în Anglia. Eva...ascultă-mă...Vă voi institui moştenitorii mei, pe tine şi pe Wolff, a continuat el. Vă încredinţez domeniul meu din Baldmoore Castle, conturile bancare, acţiunile, tot ce posed. O fac pentru că trebuie să trăiţi, tu şi cu Wolff...Eu n-am alţi moştenitori...

. S-a lăsat noaptea, rece, ostilă, cu un cer curat acoperit de stele, însă era o frumuseţe care deschidea noi răni în corpurile slăbite. Nu reuşeau să reziste marilor diferenţe de temperatură. Când se gândeau că a doua zi dimineaţa, la ivirea zorilor, soarele va înfierbânta aerul

deşertului la peste şaizeci de grade, li se strângea inima de groază...

Cu toate acestea, moţăiau...Mc Holland primise o injecţie calmantă, care-l adormise imediat.. Era culcat sub o grămadă formată aproape din toate păturile. Tovarăşii săi se încălzeau strângându-se unul lângă altul

Fusese pierdută o zi. Aveau s-o recupereze ? Ziua aceea va atârna hotărâtor în balanţa destinului ? Va însemna condamnarea lor ?

Nimeni nu cuteza să se gândească la asta.. Au rămas întinşi în noaptea friguroasă, tremurând, de parcă ar fi fost acoperiţi de o calotă de gheaţă ; singur Wolff a vorbit o clipă în liniştea nopţii şi cu toate că păreau că dorm, îl ascultau toţi :

- Mâine îl vom suspenda pe Mc Holland, într-o foaie de cort, de coasta unei cămile de transport...

Apoi s-a lăsat din nou liniştea. În afară de frig, le era şi teamă...La un moment dat în cursul nopţii, nu ştia la ce oră, pentru că Abels era singurul posesor al unui ceas, Wolff s-a trezit. Bender îl lovise întorcându-se în somn.. El şi-a ridicat capul şi a observat că Abels nu mai era la locul lui. Trebuia să fi ieşit de sub pătură cu îndemânarea unui şarpe, repede şi tăcut...Pe nisip, prin deschiderea cortului dată la o parte, se vedea la lumina stelelor, urma pe care o lăsase târându-se.

Wolff l-a trezit cu grijă pe Bender :

- Să ieşim fără zgomot, i-a şoptit el la ureche. Mai ales să n-o trezim pe Eva : Abels a plecat.

Cei doi s-au târât ca nişte fugari şi au lăsat să cadă în urma lor acoperirea de la intrarea cortului. Atunci s-au ridicat numaidecât în picioare.. La doi metri de ei, Mc Holland sforăia zgomotos sub pături.

Bender şi Wolff au privit în toate părţile. Noaptea era atât de clară, încât s-ar fi crezut că era cu putinţă să se culeagă stelele de pe cer.

- Numai şase cămile ! a constatat Bender. Wolff, prietenul nostru Abels a şters-o din tabără !

Au alergat spre grămada de alimente şi au numărat baloturile şi lăzile., obiectul căutărilor singuratice din ajun ale lui Abels. Acum se ştia ce-l făcuse să depună atâta râvnă la dezgroparea lor.

- Au dispărut trei saci cu alimente, a spus Bender cu voce răguşită.

- Două puşti şi muniţii..

- Şi aproape toate burdufurile cu apă. Nu ne-a lăsat decât patru. Patru !

- Da, acesta-i un asasinat, Bender !

El s-a întors şi alergat spre şeile aliniate pe nisip ; a luat una şi a dus-o la o cămilă. Bender l-a ajuns în fugă, strigând :

. Eşti nebun ! a strigat el. Nu ştii să conduci o cămilă !

- Va alerga pe urmele celorlalte...

Wolff a pus şaua pe animal, care s-a ridicat mârâind.

- E o nebunie furioasă că vrei să alergi după porcul acela ! a strigat încă o dată Bender, sperând zadarnic să-l reţină pe Wolff. Poate vom reuşi să ajungem la puţuri cu ceea ce ne-a mai rămas...

- Cu numai patru burdufuri de apă ? Bender, ştii doar că este cu neputinţă !

- N-ai să-l ajungi pe Abels !

- Voi încerca.

Bender l-a prins din nou de braţ pe Wolff :

- Fiule, gândeşte-te la Eva, a spus el rugător. Rămâi aici ! Vom raţionaliza apa şi vei vedea, vom reuşi totuşi. Gândeşte-te la Eva !

- De ce altceva să-l urmăresc pe Abels, dacă nu din pricina ei ? Şi Wolff s-a urcat în şa. Abia se instalase, că meharul său a luat-o din loc, bucuros

să iasă din lunga sa nemişcare. Explică-i totul lui Eva, Bender...Mc Holland are nevoie de tine. Voi reveni...mă crezi ?

- N-am scăpat de grijă, Bert şi Bender s-a agăţat de chinga cămilei într-o ultimă încercare de a-l reţine pe Wolff.. Băiete, să încercăm altceva !

- Cu patru burdufuri, în condiţiile când ne mai rămân de străbătut o sută treizeci de kilometri ? Asta-i moarte curată şi eu vreau să trăiesc. Şi dumneata de asemenea, ca şi Eva, ca şi Mc Holland !

Wolff şi-a aşezat puşca de-a curmezişul şeii, a plesnit din limbă şi a lăsat cămila să pornească, care a luat-o la trap.

- Bert ! a strigat Bender disperat.

S-a întors rapid, când după apelul lui, a urmat un strigăt sfâşietor. Eva alerga prin nisip cu mâinile întinse. Părul îi flutura ca o flacără în jurul capului :

- Ia-mă cu tine, Bert ! Ia-mă !...

Wolff s-a întors spre ea. Cămila urca duna în goană, exact pe urmele lăsate de cămilele lui Abels.. Ele crau încă foarte vizibile.

- Explică-i, Bender ! a mai strigat Wolff.

Apoi s-a întors, în timp ce cămila îl ducea din ce în ce mai repede., cu gâtul întins ca un arc, ca şi cum n-ar fi avut un călăreţ.

*

L-a observat pa Abels cu cele două cămile la o oarecare distanţă, în zorii cenuşii, sub un cer încă întunecat ce bătea spre violet. După o cursă ce trebuie să fi fost foarte rapidă, cămilele păşeau acum într-un mers moderat, cruţându-şi puterile. Intenţia lui Abels era limpede : dacă la trezire se va observa plecarea mea, nici unul dintre ei nu va încerca să pornească în urmărire...asta va fi fără speranţă. Mă voi îndepărta prea mult ca să mă mai poată ajunge !

Wolff s-a apucat de ceafa cămilei, care mugea şi îşi accelera alergarea, cu picioarele şi capul întinse...

Când s-a înălţat maiestos soarele, un glob roşu deasupra orizontului, schimbând timp de câteva clipe deşertul într-o mare de sânge, care s-a transformat curând în ocrul ce-l ura, Wolf se apropiase atât de mult de Abels, încât cămilele s-au salutat prin răgete de bun venit. Mârâitul voios al cămilei lui Wolff l-a făcut pe Abels să se întoarcă. El şi-a apucat imediat puşca, a înfipt călcâiele în coastele animalului şi l-a îndemnat prin strigăte, aşa cum auzise că fac arabii. Animalul lui Wolff a început să fugă şi mai repede.

- Opreşte-te ! a urlat Wolff, fără să ştie dacă vocea lui ajungea până la Abels. Sunt mai iute decât tine ! Nu poţi să-mi scapi !

Abels a părut să-l înţeleagă. S-a oprit, cămilele au îngenuncheat şi înainte ca Wolff să fi putut să ajungă la el, Abels s-a pus la adăpost după animalul său. Sigur pe el, cu ţeava puştii rezemată de şa, l-a ochit pe Wolff.

- Întoarce-te ! a strigat Abels. Prostule ! Vrei să mă reţii ?

A tras şi a ochit bine, deoarece a lovit cămila lui Wolff drept în piept. Animalul s-a rostogolit în nisip şi Wolff de-abia a avut vreme să sară de pe şa şi să se refugieze pe burtă după trupul lânos al animalului său aflat în agonie.

Ca şi lui Abels, cămila căzută îi servea de adăpost şi şi-a trecut ţeava pe enormul lui corp.

Apoi au rămas întinşi faţă în faţă, duşmani neînduraţi, gata de a se ucide., a câştiga sau a pierde.

- E zadarnic, Abels ! a strigat Wolff, după ce celălalt a mai tras de două ori în corpul de-acum nemişcat al cămilei adversarului său. Eşti cel mai mare ticălos

pe care l-am întâlnit de când sunt. Tu o ştii asta şi o ştiu şi eu ! Predă-te imediat ! N-ai nici o şansă de reuşită, orice ai încerca !

- Am aceeaşi şansă ca şi tine, imbecilule ! a răcnit Abels. Soarele, apropierea morţii şi disperarea păreau să-l fi înnebunit. Să rămân culcat până când acel bătrân scheletic Mc Holland va muri sau se va urca pe o cămilă ? Să rămân întins între dunele acelea care ne vor îngropa la viitorul uragan ? Nu mă supun bunei tale conştiinţe, eu îmi văd de drumul meu !

- Cu apa noastră, ticălosule !

- E de ajuns pentru un om întreg la cap, ca să supravieţuiască unui grup de idioţi !

- Nu vei supravieţui, Abels, a replicat mânios Wolff, ori revii, ori te voi doborî ; pentru asta sunt aici !

Abels a tras din nou. Wolf a rămas întins după cămila moartă. Auzea gloanţele şuierând pe deasupra capului. Trăgea bine, fiind cândva în marina militară. Acum el aplica cu îndemânare mânuirea armelor pe care le cunoştea : încărcarea, ducerea la umăr, ochirea, tragerea, atenţia la recul, expulzarea tuburilor, umplerea încărcătorului... Din timp în timp, capul lui Wolff se ridica deasupra cămilei moarte, când spre dreapta, când spre stânga. Ţeava puştii lui Abels îi urmărea mişcările, gata să trimită moartea la momentul potrivit.

Căci nu era de ales decât de a ucide, ca să poţi fugi spre viaţă.

- Tu n-ai cămilă ! a strigat Abels. Eu sunt ucel care am mai multe şanse. Am încă două animale. N-am decât să te las culcat aici.

- Încearcă să fugi şi vei vedea !

- Atunci vino măcar să-ţi iei apa şi Abels a avut un râs aproape nebunesc. Îmi este de ajuns un singur centimetru din craniul tău, Wolff. Am fost cel mai bun

trăgător din escadră !...

Wolff şi-a examinat puşca sprijinită de corpul cămilei. Murind, aceasta îşi înfundase capul în nisip, ca şi cum ar fi evitat în ultimele sale minute să vadă cruzimea lumii.

- N-am tras niciodată asupra unui om, a spus el şi niciodată n-am omorât o fiinţă omenească : tu vei fi primul, Abels.

- Sunt curios să văd împlinindu-se această minune !

Abels a tras din nou când capul lui Wolff s-a ridicat deodată, demascându-se. Şuierând, glonţul a trecut pe lângă urechea stângă a lui Wolff. Însă Wolff a tras în acelaşi timp. A apăsat pur şi simplu pe trăgaci. Dincolo, Abels a scăpat un strigăt înfundat.

Wolff a fost scuturat de un tremur :

- Te-am atins ? a strigat el. Aruncă arma, vin la tine.

- Dracul să te ia ! a zbierat el. Vino totuşi, vino...Mai am încă degetul arătător de la mâna dreaptă pe trăgaci şi doi ochi şi am să trag atât cât îmi vor rămânea ! Şi ca să-şi susţină răcnetul, a tras de două ori în cămila lui Wolff.

Acum soarele se găsea foarte sus pe cer, globul de foc vărsându-şi incandescenţa asupra celor doi oameni.

- Am două puşti şi o sută de gloanţe ! a strigat Abels. Şi tu ? Crezi că vei supravieţui aici, lăudăroşule ?

„Are dreptate, s-a gândit Wolff, dintre noi doi, el este acela care are mai multe atuuri : mai multă muniţie, apă, alimente, două cămile...eu n-am nimic."

Şi-a vârât mâna în buzunar : încă vreo zece cartuşe. Se gândea chiar la plecare, dacă nu-l va prinde pe Abels, restul ce era de aranjat se va aranja în momentul

acela.

- Eşti rănit ? i-a strigat Wolff. Acesta-i un handicap !

- Nu-i decât o zgârietură ! Nici o speranţă pentru tine, propovăduitor amărât ! a răspuns Abels.

- Bine ! Atunci vom aştepta ! Atâta vreme cât voi trăi aici, nu te vei urca pe cămilele tale. Asta poate să dureze câteva zile. Însă atunci va fi destul de târziu pentru tine. Bine, vom rămânea aici şi vom crăpa amândoi ! Tu acolo şi eu aici, la şapte ore de mers spre est până la Mc Holland, Bender şi...Eva. Înainte de toate pentru ea, tu nu vei face un pas ca pleci de aici !

Abels a înjurat şi a tras din nou. El avea o rezervă de cartuşe şi se îngrijea să-şi stropească faţa cu apă. Alături de el, pe nisip, se afla un burduf...A desfăcut o fâşie din cămaşă, a muiat-o în apă şi a apăsat-o pe umărul unde glonţul tras de Wolff făcuse o crestătură însângerată. Rană fără gravitate, însă aici în deşert nimic nu era fără importanţă. Cea mai mică slăbiciune, cea mai mică zgârietură era imediat asediată de nisipul nemilos

- Voi rezista ! a strigat Abels. O săptămână sau nai puţin şi o voi lua la picior !

- O săptămână la soare fără adăpost ? Eşti nebun ? a strigat Wolff. În cel mult trei zile rana ta va supura...

- S-o terminăm, ai dreptate.

Abels a părut că pregăteşte ceva. Teama de moarte, voinţa nebunească de a rămânea singurul supravieţuitor îi stimulaseră o imaginaţie infernală.

Wolff a văzut înmărmurit că era încurajată prin strigăte stridente cămila de transport să se ridice şi într-adevăr, animalul s-a pus pe picioare, întorcându-şi capul spre tovarăşul său mort.

- S-o sfârşim, Wolff ! a răcnit Abels. Te-am prevenit : lasă-mă în pace ! Însă nu eu sunt acela care o

sacrifică pe Eva, ci tu ! Etica ta chibzuită o va ucide ! Aici deşertul porunceşte !

S-a ridicat dc îndată, la rândul său, şi cea de a doua cămilă. Wolff l-a căutat pe Abels cu privirea. El trebuie să se fi legat cu nişte curele de animalul său, fiind suspendat şi deci nu se vedea. Un tur de forţă remarcabil, demn de circul cazacilor, când galopează pe pistă atârnaţi de cai.

- Cc spui dc asta ? s-a auzit vocea dementă a lui Abels. Ai să tragi asupra cămilclor ? atunci nu vom rămânca dccât noi doi cu apa şi vom putea să ne stropim cu ca unul pe altul, până la sfârşit ! Însă prin asta, nu va ajunge nici cea mai mică picătură la Eva...Ţie îţi trebuie apa şi cămilele ! Aşadar, trage !

- Ticălosule ! i-a răspuns Wolff mormăind.

- Asta nu va dura mult şi Abels a râs. Am să reglez contul, cum vei putea să mă împiedici ? Tu nu poţi să tragi asupra cămilelor...

Wolf simţea că-l străbate un fior de gheaţă. Începea ultima fază a duelului : asta însemna acum deznodământul , nu numai pentru el şi Abels, dar şi pentru cei de acolo, departe în est, ce aşteptau între dune.

„Eva, gândea el, Dumnezeule, Eva, tu ai să mori dc sete, o moarte dintre cele mai cumplite, o moarte carc nu se sfârşeşte, te lasă lucid şi vei asista la propria exterminare.

Eva, când vei simţi că înnebuneşti, ia capsula de otravă...Bender, introduce-o cu forţa între dinţi dacă refuză...Scap-o în ultimele clipe de acest calvar.

Eva, am trăit împrcună clipc scurtc, însă fericite."

Prin strigăte turbate, Abels a silit în sfârşit pe cămile să înainteze, mai întâi cu îndărătnicie, apoi primind câteva lovituri, au început să galopeze cum trebuie. Wolff ştia că ele striveau tot ce întâlneau în calea lor. În clipa

aceea hotărâtoare, în memorie i s-a ivit o amintire : lupta cu cămilele a regelui Cyrus...acel atac de mase lânoase, din care se înălţau răgete asurzitoare. Dar aici nu era vorba decât de două cămile, însă îndeajuns pentru un singur om hotărât, care nu trebuia să se servească de puşcă, pentru că avea încă nevoie de aceste animale...dacă voia să supravieţuiască.

Abels a tras de sub burta animalului, ochind grămada formată în nisip de cadavrul cămilei, care se umflase de-acum la soare, în timp ce în aer se răspândea un miros greţos. Deşertul se curăţa rapid. Când au apărut primii vulturi înzestraţi cu instinctul misterios ce le semnalează cel mai îndepărtat stârv ?

- Haide ! a zbierat Abels. Hui ! hui ! hui !

El a tras din nou. Cuprinse de elan, cămilele s-a năpustit spre Wolff. Însă galopul lor a însemnat pierderea lui Abels. Suspendat pe coasta animalului său, el nu şi-a mai putut menţinut poziţia şi un picior i-a alunecat afară din curele. De sub burta cămilei i-au apărut genunchiul şi o parte din şold

Wolff şi-a ridicat brusc puşca şi a ochit. Ţinta lui se balansă într-un vârtej de nisip şi nu avea decât o mică şansă de a-l atinge şi poate, de a răni cămila.

A apăsat pe trăgaci şi puşca a pocnit ca o plesnitură de bici. Acolo a căzut ceva în nisip şi cămilele şi-au continuat cursa nebunească. Wolff s-a strâns lângă cadavrul animalului său şi a închis ochii.

Enormele animale au trecut în galop pe lângă el, l-au împroşcat cu nisip şi au dispărut. Duelul se terminase. Dar nu era o victorie care putea să-l bucure pe Wolff.

Abels era întins pe spate în nisip, cu mâinile încleştate pe picior. Adunându-şi ultimele puteri, Wolff a mers până la el şi a îngenuncheat alături.. Rotula lui Abels era zdrobită Aici, în deşert, asta însemna condamnarea la

moarte, ei ştiau şi unul şi altul.

- Ai tras bine, a spus Abels.

- A fost un foc slobozit la întâmplare…

Wolff a examinat cu un sentiment de dezorientare dureroasă rana lui Abels. Nu luase cu el nici un medicament, nici un pansament, nici un calmant.

- Ai mereu asemenea noroace ? i-a aruncat-o Abels scrâşnind din dinţi. Nu spune nu ! Taci din gură şi termină cu mine printr-un foc de puşcă !

Cămilele se calmaseră. Se opriseră la vreo sută de metri. Începuseră chiar să se reîntoarcă încet. Abels şi-a ridicat capul şi a slobozit un fluierat lung. Cămilele au părut să înţeleagă, şi-au întins gâtul şi au luat-o la trap spre cei doi oameni

- Unde ai învăţat asta ? l-a întrebat Wolff.

- Am asistat la două exerciţii de dresaj la Hissi Maksa, a răspuns Abels, lăsându-se să cadă pe spate.. Din genunchi sângele îi curgea şi dispărea în nisipul galben fără a lăsa aproape urmă. Acum ai totuşi cămilele, apa şi sacii cu carne uscată. Încetează de a-mi da târcoale şi trimite-mi o descărcătură în piele !

- Te iau cu mine, a spus Wolff ridicându-se. În şapte ore vom ajunge la tabără.

- Sunt la capătul drumului, Wolff, tot aşa ca şi Mc Holland. De-acum înainte noi aparţinem deşertului ! iată adevărul .de ce refuzi să o recunoşti ?

. - Poţi să-l mai târăşti pe Mc Holland încă vreo trei zile cu voi şi apoi se va sfârşi !

- Acestea sunt trei zile de viaţă, Abels !

- Care viaţă ? De ce medicii nu sunt în stare să întrerupă o viaţă dacă asta se impune ? Dumnezeule, termină cu mine, Wolff !

- Niciodată, Abels !

- Dacă aş putea să mă târăsc până la puşca mea !

- Nu o vei atinge !

Wolff a aruncat o privire spre cămilele adunate lângă cadavrul congenerei lor, pe care-l miroseau.

„Iată soarta noastră, şi-a spus el : nu este decât un hoit în deşert. Apoi nişte oseminte albe, într-o singurătate dogorâtoare totală." A dat din umeri şi s-a încovoiat înainte, de parcă l-ar fi contorsionat o durere.

- Eu nu-ţi cer decât un lucru, a spus Wolff cu voce înăbuşită. Când vei fi pe cămila de transport, ţine-te tare de ea.

Abels nu i-a răspuns. El îşi vârâse între dinţi palma acoperită cu o cârpă din cămaşă şi o strângea. Suferinţele trebuiau să-i fie de nesuportat.

- Răcneşte, totuşi ! l-a sfătuit Wolff cu inima strânsă. Strigă cât poţi de tare, asta uşurează şi până la urmă vei ajunge să potoleşti durerea prin forţa strigătului. Dă-i drumul !

Abels a clătinat din cap. Wolff a adunat cămilele, şi-a pus burduful la şold, a poruncit cămilelor să se lase jos şi s-a întors la Abels.

- Te implor, trage-mi un glonţ în tâmplă ! a gemut Abels ; faţa îi devenise aproape verde.

- Nu voi putea niciodată se recurg la această soluţie, însă pentru început vom încerca altceva..

El l-a prins pe Abels de subsuoară, l-a ridicat de pe nisip şi l-a susţinut când acesta a început să salte într-un picior. Piciorul atins de glonţ se clătina moale. Fiecare pas îi smulgea rănitului un geamăt...După patru paşi, el şi-a sprijinit capul de umărul lui Wolff şi a început să plângă.

- Termină odată cu această comedie ! i-a cerut rănitul între două hohote, termin-o !.

Au ajuns la cămila de transport. Introdus cu mare greutate printre baloturi, Abels a scos un răcnet şi a muşcat cu dinţii sacul cu alimente aşezat în faţa lui. Însă

se ţinea cu putere. Cămila s-a ridicat. Wolff s-a urcat la rândul lui pe cealaltă cămilă şi s-a aplecat spre Abels :

- Să introduci piciorul teafăr între funiile încărcăturilor. Din nefericire, eşti obligat să-ţi suporţi durerea. Nu pot să-ţi înfăşor legăturile în jurul piciorului, ca să ţi-l imobilizez, pentru că nu avem funii de ajuns.

Wolff a luat cămila de transport de funie şi a dat pinteni cu călcâiele animalului său. Cămilele s-au pus în mişcare, înconjurând cadavrul semenii lor, şi au urmat pista cu instinctul lor înnăscut, acel instinct care l-au readus în tabără.

Era noaptea târziu când caravana a început dintr-o dată să alerge, neîndemnată. Cămilele simţeau prezenţa tovarăşelor lor şi slobozeau strigăte aspre.

Bender şi cu Eva le-au ieşit înainte, alergând până la piciorul uriaşei dune. Îşi agitau braţele, ca şi cum Wolff ar fi fost un salvator căzut din cer.

- Se întoarce ! a strigat Eva sprijinindu-se de Bender., Doamne, se întoarce !

- Haide, fără sensibilităţi ! a mormăit Bender, cu voce gâtuită.

Cămilele au îngenuncheat şi Wolff a sărit din şa în braţele Evei. S-au strâns multă vreme în braţe ; . Bender se ocupa de Abels, care aplecat înainte era reţinut de frânghiile ce legau încărcătura animalului.

- Ce-ai adus totuşi aici ? a întrebat Bender cu o voce ciudată.

Wolff s-a întors brusc. Abels, fără mişcare, căzuse pe spate peste pieptul lui Bender, cu ochii mari deschişi şi ficşi, cu gura deschisă. Când Wolff s-a aplecat spre el, a simţit un miros de migdale.

- Cianură ! a spus Bender cu voce slabă.

Wolf şi-a lăsat capul :

- N-a mai suportat durerea, a răspuns el cu jumătate de voce. Este greşeala mea că nu m-am gândit la

L-au întins pe Abels pe nisip. Era mort de câteva ore...îl ţinuse în poziţia în care îl surprinsese moarte înţepenirea cadaverică. Era o imagine oribilă şi Eva s-a întors tremurând, cu faţa în palme.

- Cum îi merge lui Mc Holland ? a întrebat Wolff deschizând cu mâna tremurătoare un burduf cu apă. Dorinţa de a bea câteva înghiţituri era de nerezistat...

- A intrat în agonie, a răspuns Bender.

- Cât timp mai are ?

- Poate până mâine. De-abia ai să-l cunoşti.

- Este conştient ?

- De tot. N-am văzut niciodată aşa ceva, eu, un medic bătrân. Se gândeşte la moarte şi la el însuşi şi se arată plin de venin şi amărăciune : moartea sa este în acelaşi timp disperată, discretă şi demnă.

- Nu vom rămânea atunci decât trei, a spus Wolff cu voce ştearsă

- Mai este încă vreme şi pentru noi.

- Refuz aceste cuvinte, Bender

- Însă aşa stau lucrurile, fiule.

- Dar există încă destulă apă şi hrană, inclusiv pentru cămile...mai avem şi două raţii rămase de la doi oameni...

- Însă şi lipsa puterii a doi oameni

Ei au pătruns în micul cort în care zăcea Mc Holland. Bolnavul a zâmbit privindu-l pe Wolff, un surâs care l-a făcut să-i apară lacrimi în ochi.

- Ai adus apă ? a întrebat el.

- Da, sir.

- Şi Abels ?

- Şi-a înghiţit fiola sa de cianură.

- Un om fericit...

Wolff i-a luat pulsul lui Mc Holland. Era slab şi părea că puterile bolnavului se micşorau cu fiecare

bătaie a inimii.

- Am să vă propun ceva, a spus Wolff îndreptându-se

- Sunt curios să ştiu...

- Vom pleca foarte devreme în această dimineaţă şi veţi veni cu noi. Vă vom pregăti un hamac purtat de o cămilă. În trei zile vom ajunge la Haraym

- Aflaţi de la mine că braţele şi picioarele au şi murit, doar acest blestemat de creier a rămas treaz, ca întotdeauna. S-a întors spre Eva : Să nu uiţi de mica filă de hârtie ascunsă în cascheta mea, despre care ţi-am vorbit, copilul meu.

Între timp, Wolff a a observat că privirea lui Mc Holland devenea tot mai tulbure. Coma era aproape.

După o oră, Mc Holland a murit. A fost o moarte plină de seninătate. A încetat să respire cu un surâs pe buzele arse de soare şi de vânt.

- Amin, a rostit Bender cu voce joasă.

I-a închis ochii lui Mc Holland şi a tras o pătură de-a lungul corpului întins.

- Acum va trebui să săpăm două morminte, a spus el cu voce răguşită şi asta ne va da de lucru ! Vă rog să încetăm cu lăcrimatul. Ziua nu aşteaptă !

La răsăritul soarelei mormintele erau terminate. În locul crucilor, Bender şi cu Wolff au aşezat pe movilele de nisip cele două şei ale cămilelor ce aparţinuseră dispăruţilor.

CAP. IV. NEGUSTORUL DE SCLAVI

Când s-a ridicat soarele pe cerul de un albastru ca oţelul şi aerul a început să vibreze, ei erau pe cămile, gata să străbată infernul.

În frunte călărea Bender, apoi cămilele de transport ; între acestea, Eva şi Wolff încheia coloana.

Cămilele s-au pus în mişcare behăind şi mârâind, apoi au luat-o repede la picior în şir, mişcându-şi nepăsătoare capetele. În urma lor rămâneau două morminte marcate de două şei...şi deja vântul se lupta cu ele, biciuindu-le cu nisip.

Deşertul trecea la atac.

Cum au ajuns la puţurile Haraym, ei nu aveau s-o ştie niciodată.

Fie că direcţia indicată de acele ceasului a fost cea bună, sau mai degrabă, cămilele cunoscuseră singure drumul, sinchisindu-se puţin de conducătorii lor, atunci când aceştia ignorau toate regulile deşertului.

A fost un minune când în nesfârşitul peisaj galben, între nisip şi cer, au apărut dintr-o dată câteva tufe spinoase, nişte tamarini care păreau să înoate prin aerul fierbinte, apoi câţiva palmieri îndoiţi, zdrenţuiţi de vânt şi de praful de nisip, ce înconjurau o gaură cu apă.

Cu mulţi kilometri mai înainte, atunci când privirea nu îmbrăţişa încă decât dunele rotunjite şi văile largi, cămilele îşi întinseseră dintr-o dată gâturile şi porniseră într-un galop atât de rapid, încât Wolff, Bender şi Eva de-abia se ţineau în şei...Agăţaţi de ele, s-au lăsat duşi fără a reacţiona.

Patru zile de foc, patru nopţi glaciale, câteva înghiţituri de apă caldă, câteva linguriţe de supă din carne uscată şi în inimi nici o speranţă. Teama de a rămânea în această singurătate nemiloasă, de a călători în cerc, până în clipa când cămilele s-ar prăbuşi...Cine putea să suporte o asemenea încercare ?

Nu aveau destule puteri pentru a-şi ridica un cort la venirea nopţii. Toţi trei se întindeau pur şi simplu sub foaia de cort şi se acopereau cu câteva pături. Erau resemnaţi cu totul la gândul morţii. Înţelegeau ceea ce nu crezuseră că ar fi cu putinţă : este uşor de murit atunci când nu mai ai altă dorinţă decât de a dormi, când nu vrei

să mai vezi aceste dune deasupra cărora vibra aerul, nici soarele care se lichifiază pe cer ca plumbul topit.

- Puţurile ! a strigat Bender din fruntea micii caravane, atunci când cămilele au luat-o la fugă. Au simţit puţurile !

A trebuit de străbătut încă întinderi infernale înainte de a se vedea apărând primele tufişuri. Cămilele alergau ca nişte posedate. Eva rămăsese aplecată înainte în şa, aproape lipită de ea, cu mâinile crispate pe hăţuri. Wolff simţea cum fiecare mişcare a cămilei sale i se transmite în tot corpul şi doctorul Bender era prăvălit pe animalul ce-l călărea, ca un neg care ar fi crescut în chip bizar în şa.

Apoi, s-au pomenit la Haraym. Animalele au îngenuncheat. Bender s-a rostogolit din şa şi a rămas întins pe spate în nisip şi nu s-a mai mişcat. Wolff s-a îndreptat clătinându-se spre Eva şi a ajutat-o să pună piciorul pe pământ, apoi mereu împleticindu-se, a mers la Bender.

Acesta, cu ochii mari deschişi, îl privea pe Wolff ca pe un străin.

- Suntem salvaţi ! i-a spus Wolff. El nu ştia dacă vocea sa poate fi auzită. Gura îi era plină de nisip şi gâtlejul atât de uscat, încât fiecare sunet îi murea lovindu-se de cerul gurii. Să plecăm de aici, a reluat el, avem în faţă pista cu unul din puţurile pe care le vom întâlni la sfârşitul fiecărei etape de mers.

- Dragă optimistule ! şi Bender a rămas întins pe spate. Iată deci puţurile ! Cămilele fără îndoială că pot să bea această apă fleşcăită, care izvorăşte din nisip...însă noi ? Dumneata, doctore, care eşti medic specialist în boli tropicale, enumără-mi totuşi toate bolile tropicale ce le putem contracta sorbind o apă stricată ! Aici nu ai de ales. Ah ! dacă aş avea un stomac de cămilă...

Wolff a coborât şovăind în fundul depresiunii în care se vedea adâncitura cu apă înconjurată de stânci. Apa avea aspectul unei ciorbe dese de nisip, extrem de dezgustătoare şi tulbure, care se scurgea în jur şi se pierdea printre pietrişul deşertului.

El a examinat ceea ce în deşert se numeşte un izvor, apoi s-a întors lângă Bender, care aştepta aşezat. Acum, toate cămilele se repeziseră grămadă spre izvor. Nu le-a reţinut nimeni.

- Viaţa cămilelor este salvată, a spus Bender. Îşi vor putea „face plinul" dintr-un puţ într-altul , iar noi vom putea să rămânem aplecaţi peste ele până la limita puterilor. Atunci vom cădea în nisip şi cămilele îşi vor continua mersul.

- Asta-i totul ? a întrebat Eva cu voce joasă.

- Este un paradis din punctul de vedere al cămilelor, a spus Bender cu amărăciune.

Wolff s-a întors şi a înconjurat încet gaura de apă, observând cămilele ce beau, după care a revenit la tovarăşii săi :

- Nu-i cu putinţă ca asta să fie totul, a spus el. Eu nu pot să cred, Bender. Ce beau arabii atunci când ajung la Haraym ?

- Poate zeama aceasta. Alah este cu ei...şi se pare că există adevăr în această orgolioasă afirmaţie...

- Cu siguranţă că se află aici şi un alt puţ, Bender, un puţ pentru oameni. Am citit că aceste puţuri sunt acoperite şi adesea ascunse printr-un strat gros de nisip. Trebuie să săpăm.

Wolff s-a îndreptat cu paşi şovăitori la grupul de cămile ce beau cu lăcomie la marginea apei.. El a prins de căpăstru animalul lui Eva şi cu ultimele puteri, l-a smuls din ocupaţia lui, silindu-l să facă o jumătate de întoarcere.

- Vrăjitorul meu ! a spus Wolff gâfâind.

A condus încet cămila printre tufişuri şi palmieri. Un pic mai departe, unde nimeni nu se gândea să se oprească, la câţiva metri de un sicomor, animalul a rămas dintr-o dată neclintit. Wolff a strigat şi a biciuit cămila, care nu se mişca şi stătea înţepenită pe cele patru picioare în nisip, mulţumindu-se să ridice capul spre cer, descoperindu-şi dinţii galbeni şi mugind înăbuşit.

- Apă ! a bâlbâit Bender. Apă !

S-a aruncat la gâtul lui Wolff şi apoi a îmbrăţişat capul puturos şi lânos al cămilei. A adus o mică lopată ce o purta la şa şi au început să sape, mai întâi el şi apoi Wolff. Le-a trebuit o oră de lucru, întrerupt de pauze şi stări de slăbiciune, înainte de a scoate la lumina zilei acoperişul puţului, făcut din fundul a două butoaie. Au dezvelit locul şi au aruncat o privire prin deschizătură. În adânc se afla apă, un pic tulbure, însă mai curată decât cea din baltă. Se găsea, dar la un nivel foarte jos...la aproape trei metri de suprafaţa solului.

- Apa de pe lună ! a remarcat Bender, sleit de puteri. Cum vei ajunge la ea, la trei metri...

- Avem funii la cămile ! Vom lega de una din ele căldarea...

- Crezi că poţi aşa să scoţi apă înainte de o sută de zile ? şi a privit-o pe Eva aflată în spatele lui. O vom coborî pe Eva legată de o funie cu burdufurile goale, pe care le va umplea şi ni le va trimite sus.

Wolff a consimţit printr-un semn al capului şi au mers cu toţi la grupul de cămile. În timp ce Eva şi cu Wolff le scoteau şeile şi desfăceau legăturile de la încărcături, Bender întindea frânghiile şi le înnoda, înjghebând un fel de scrânciob. Acesta a fost încercat mai întâi de el însuşi, coborând doi metri în puţ şi numai după ce s-au convins de trăinicia funiilor, au lăsat-o pe Eva în adânc.

Au lucrat aproape până ce s-a înnoptat

şi lăsarea bruscă a întunericului a surprins-o pe Eva umplând ultimul burduf. Au scos-o afară încet, centimetru cu centimetru şi de cum l-a văzut pe Wolff, s-a prins de el clătinându-se :

- Nu mai pot, a spus ea, parcă m-am rupt în două...

Wolff a purtat-o aproape pe sus şi a dus-o până la locul unde se găseau foile de cort, pe care l-au ridicat împreună cu Bender. După câteva minute, dormeau toţi ca morţi.

N-au observat totuşi că nu mai erau singuri. Venind dinspre vest, de ei se apropiase o caravană, care şi-a stabilit tabăra în jurul puţurilor.

Era o caravană mare : doi negustori hinduşi, treizeci de arabi înarmaţi până în dinţi şi o sută cincizeci şi patru de negri....

*

Bender, care se scula întotdeauna devreme, a tresărit înspăimântat când, în timpul somnului, a ajuns până la el un concert de răgete de cămile, de voci omeneşti amestecate felurite zgomote. S-a târât până la intrarea cortului, a dat la o parte acoperitoarea şi aruncând o privirea afară, a închis-o imediat. Apoi, s-a tras până la Wolff, a dat la o parte încet mâna Evei de pe umărul lui şi l-a scuturat :

- Haide! Trezeşte-te ! i-a şoptit la ureche. Prietene, trezeşte-te !

Wolff a deschis ochii şi a auzit imediat vacarmul neobişnuit ce răsuna în jur.. a vrut să se ridice dintr-o dată, dar Bender i-a potolit elanul :

- N-o trezi încă pe Eva, în numele cerului ! a şoptit el. să vedem mai întâi ce-i cu viermuiala de afară...

S-au apropiat de intrarea cortului, căruia i-au ridicat pânza de închidere. Drept în faţa lor se deslușea pe nisipul gălbui o grămadă compactă de capete creţe

aplecate, de corpuri întunecate legate între ele cu frânghii groase. Cu privirea tristă, resemnaţi cu nefericita lor soartă, sclavii nu sperau decât să fie vânduţi la un stăpân bun. O masă de marfă vie, târâtă prin deşert Ca o cireadă de animale, însă având mai puţine drepturi decât acestea şi cu siguranţă mai primejduiţi.

- Dar nu-i cu putinţă ! a bâiguit Wolff. Aşa ceva nu mai există !

- Cine ar fi putut să-şi imagineze că tocmai noi dintre toţi călătorii deşertului să ne întâlnim cu o caravană de sclavi. Uite acolo la stânga, lângă puţuri.

- Da, nişte femei...

- Şi cu siguranţă printre ele unele foarte drăguţe...

- Să înghiţim cianură ! Nu ne rămâne nimic altceva de făcut...

- Încet ! Gândeşte-te totuşi, Wolff. Această caravană a sosit în plină noapte şi s-a pomenit cu puţurile ocupate de un grup mic cu un cort şi şase cămile. Pentru ei noi suntem nişte martori incomozi. Şi pe deasupra, martori albi ! Căci este evident că au intrat în cortul nostru şi ne-au examinat. Noi dormeam duşi ! Şi acum îmi pun întrebarea : de ce ne-au lăsat în viaţă ?

- Pentru Eva...a spus Wolff cu voce monotonă. Ce-i de făcut ?...

- Ne vom comporta normal : vom ieşi din cort şi-l vom saluta pe negustorul feudal. Mi-a fost teamă de deşert, băiete....însă nu mi-e teamă de asemenea oameni. N-am putere faţă de această natură măreaţă şi diabolică, însă am învăţat să mă port cu oamenii. Vino !

Un hindus înalt cu linii zvelt se prefăcea că priveşte altundeva atunci când Bender şi cu Wolff au ieşit din cort, chiar când un războinic i-a arătat pe ei. L-a îndepărtat pe acesta cu un gest al mâinii. Rămas singur, hindusul şi-a strâns mai mult în jur larga lui manta de

călărie. Bender şi cu Wolff au trecut prin faţa masei compacte de capete, de ochi şi de membre. Nimeni nu se mişca. Priveau drept în faţa lor cu un aer buimac. În aerul încălzit din jurul sclavilor plutea un miros de nesuportat. Cei mai mulţi erau aşezaţi pe propriile excremente, legaţi aşa de vecinii lor.

- Vă salut, a spus în engleză hindusul cel înalt cu un semn primitor al capului şi un surâs uşor. Aţi dormit bine ? Sosind aici, am şovăit între a vă lăsa să vă odihniţi, sau a vă suprima. Unii s-au gândit să vă lichideze, dar eu am fost împotrivă. Sunt curios să ştiu de unde veniţi, unde mergeţi şi cine este încântătoarea şi drăguţa fată cu părul ca para focului ? Nu se întâlnesc des în deşertul Arabiei asemenea minuni !

- E o canalie ! a mormăit Bender în germană

Hindusul a surâs mai larg.

- Dacă voiţi, vom continua discuţia în limba lui Goethe, a reluat el în germană. Am prieteni buni în Germania. Poate chiar că numele lor nu vă sunt necunoscute...Sunteţi germani ?

- Doctor Bender, s-a prezentat Bender cu o scurtă înclinare.

- Doctorul Wolff...

Hindusul şi-a ridicat sprâncenele :

- Sunteţi geologi ?

- Nu, medici.

- Nişte medici ! şi a făcut un gest larg arătând deşertul din jur. Ce căutaţi aici ?. Aici nu se află bolnavi...Soarele arde toţi microbii ! Ce căutaţi totuşi ?

- Asta ne întrebăm şi noi. De altfel, vom avea destulă vreme pentru a vă povesti întâmplările noastre.

- Credeţi ? a întrebat hindusul. Peste două ore ne vom continua drumul.

- Dacă plecaţi ne vom alătura vouă, a spus

Bender cu o candoare care a părut de necrezut chiar şi hindusului. Cămilele noastre sunt bine adăpate şi destul de în formă...

- Ştiu, fac deja parte din caravana noastră...Această măsură a luat-o asociatului meu, Amil Surugh, căruia îi aparţine ideea. În ce mă priveşte, mă numesc Shava Putra, dacă asta vă poate fi încă de folos cu ccva.

- Dc cc nu nc-aţi ucis imediat ? a strigat Wolff.

- V-am mai spus-o ; am fost curios ! Viaţa în deşert, mereu în compania acestei mărfi împuţite, oferă puţine distracţii. Visezi la o iapă albă pe care s-o îmblânzeşti, ca femeia aceea care-i cu voi !

- Am să-ţi rup gura ! a urlat Wolff.

Bender l-a reţinut ; zâmbetul vesel al hindusului a devenit aproape compătimitor :

- De ce mijloace mai dispui pentru a-ţi împlini voinţa ?

I-a adresat lui Wolff un uşor semn de înţelegere şi păşind înaintea lui, s-a îndreptat încet spre cortul lor.

- Înainte de a pătrunde în acest cort, trebuie să mă ucizi !

El l-a apucat de piept cu ambele mâini pe Shava Putra şi l-a repezit cu atâta violenţă, încât hindusul s-a clătinat. Putra a ridicat o mână şi oamenii înarmaţi l-au reţinut, în timp ce tocmai din cort ieşea Eva. Privirea ei a cxprimat spaimă când a observat sclavii şi când l-a descoperit pe Putra. Ea a părut că a încremenit pe loc.

- Atenţie ! a strigat Wolff peste măsură de scos din fire. Eva, gândeşte-te la otravă ! Eva, te iubesc...

- Cu adevărat emoţionant. Fiecare de aici este un îndrăgostit...De ce va trebui să fiu eu singurul care mă abţin ?

Apoi deodată, Eva a părut să se schimbe. Şi-a aruncat capul pe spate, şi-a scuturat pletele roşcate ce i s-au răspândit pe umeri şi a mers în întâmpinarea lui Putra. Hindusului i s-a oprit respiraţia, ochii i-au scăpărat şi s-a înclinat.

- Ce reîntâlnire ! a spus el cu o surprindere nejucată. După şase ani petrecuţi în deşertul Arabiei !

- Te-ai schimbat puţin, Shava Putra şi Eva i-a întins mâna. Numai că atunci când ne-am întâlnit la Hamburg nu făceai încă acest fel de comerţ.

- Îl cunoşti ? s-a bâlbâit Wolff. Îl cunoşti pe acest monstru ?

- Ţine-ţi gura, te implor, i-a murmurat Bender la ureche. Nu ni se poate întâmpla nimic rău, de vreme ce lumea nu este mai mare decât un ceaun !

- Viaţa este ciudată, a spus el. Adesea nu-ţi poţi alege ceea ce ai dori de la viaţă

Pe lângă ei se foia, sub loviturile de bici, masa mută şi întunecată a sclavilor. Corpurile luceau de sudoare, de parcă ar fi fost stropite de valurile mării.

Putra a ridicat mâna dreaptă :

- Porniţi ! a poruncit el cu voce dură. Apoi s-a întors şi s-a îndepărtat, lăsându-i singuri pe cei trei .

- Un lucru este evident, a spus Bender, ţinând pe Eva şi Wolff, pe fiecare de câte o mână. Atâta vreme cât vom călători în tovărăşia acestui om, nu vom suferi nici de foame, nici de sete. Întrebarea este de a şti cât timp vom putea să exploatăm ceea ce a mai rămas civilizat în el : nu se va mulţumi la nesfârşit cu evocarea amintirilor din Hamburg .

CAP. V. CARAVANA MORŢII

În cortul lui Putra, masa. dacă se putea spune aşa, era pusă pe un covor în vecinătatea unei cafele

foarte negre şi parfumate, a unor prăjituri cu miere, perişoare din orez , fructe siropate şi un vas cu curmale.

Pe covor se afla de asemenea ghemuit un om, care nu s-a ridicat când s-a ivit Putra însoţit de invitaţii săi. Acesta avea o faţă suptă, ascetică, cu ochii întunecaţi şi privirea enigmatică. I-a examinat pe noii veniţi, apoi s-a servit de cafea, pe care a băut-o încet cu înghiţituri mici.

- Accsta-i Amil Surugh, asociatul meu, a explicat Putra.

Surugh a examinat-o pe Eva cu ochi arzători, apoi s-a ridicat şi a ieşit, de parcă nu putea să suporta prezenţa albilor. Ieşind, mâna ce-i atârna a trecut peste părul lui Eva, fără voie sau nu..

- În zece zile vom ajunge la locul de destinaţie, a spus Putra aşezându-se.

- Pe jos ?

- Nu. Pe cămile.

- Dar sclavii...

- De vreme ce un animal poate să meargă, poate şi un negru.

- Cu siguranţă că am putea să vă fim folositori dacă veţi avea bolnavi.

- Nu avem nevoie de medici...Oricine se culcă, rămâne culcat pentru totdeauna în nisip.

- Deci pentru dumneata, ei nu sunt totuşi oameni ? a întrebat Bender cu voce aspră.

- Nu. Ei nu reprezintă decât o marfă. Este adevărat, o marfă fragilă.

- Şi noi ?

- Eu nu încetez să mă gândesc ce trebuie să fac cu voi. Nu vă veţi întoarce niciodată în ţara voastră, căci oricine a văzut caravana noastră şi târgurile de sclavi, devine prizonier din pricina celor văzute. Să vă vând ca sclavi ar fi absurd, cu toate că pot obţine sume uriaşe

pentru nişte medici.

Mica sindrofie fiind încheiată, el a prins energic mâna Evei şi i-a dat drumul. Apoi a privit în jur :

- Putem pleca ?

- Desigur, a spus Bender cu voce înăbuşită. Dar cămilele noastre ?...

- Cămilele voastre se găsesc undeva pe acolo, a spus Putra cu un gest larg .

După ce au încălecat, au urmat caravana ce se întindea pe nisip. Cântecul sacadat şi monoton al sclavilor ajungea până la ei pe aripile vântului. O călăuză înspăimântătoare.

Însă au descoperit şi alte puncte de orientare în cursul acestei cavalcade infernale : nişte morţi, datorită bătăilor şi torturilor... Primul sclav pe lângă care au trecut era deja mort.

Următoarea victimă, după câţiva kilometri, era culcată pe spate cu ochii mari deschişi şi chipul de mort, atunci când Wolff s-a oprit şi s-a dat jos de pe cămilă.

Shava s-a întors şi a atins umărul medicului cu vârful cravaşei :

- Ai intenţia să îngenunchezi în faţa fiecărui schelet pe care-l întâlneşti în cale ?

- Nu, dar încă trăieşte şi este o fiinţă omenească ! şi atât cât va fi viu nu-l voi părăsi...

- Bine, a spus el furios, îţi fac cadou această *fiinţă omenească*. Este a ta şi a Evei !

Wolff l-a tras pe negru spre cămila sa. Acesta a mai avut încă putere să se prindă de şa în spatele animalului. L-a rândul său, Bender a scormonit prin cutia farmaceutică şi după ce a îndepărtat cu grijă de pe pielea omului crusta groasă de nisip, i-a administrat ultima doză de penicilină..

- Cum te numeşti ? l-a întrebat el.

- Noboro.

Călătoria a mai durat şase zile şi s-au odihnit timp dc şasc nopţi, dar singurătatea deşertului îi înconjura întruna.. În această vreme, Noboro se însănătoşise cu totul.

În cea de a şaptea noapte, au fost smulşi din somn de nişte strigăte de alarmă ce umpleau tăcerea deşertului. Cei trei au ieşit afară, numai Noboro a rămas în continuare culcat, retras în sine, întins sub pătură.

Războinicii formau o masă mişcătoare în jurul cortului lui Surugh. Putra striga ca un nebun şi când au apărut Bender, Eva şi Wolff în faţa lor, s-a deschis o trecere

- Acum am nevoie de voi ! le-a strigat Putra când s-au apropiat de el. Grăbiţi-vă ! a fost atacat Surugh, i s-a împlântat un pumnal în gât !

Amil Surugh era întins pe covor într-o atitudine ciudat de contractată. Bender şi cu Wolff n-au avut nevoie să-l examineze pentru a constatat că acesta era mort. Capul îi plutea într-o mare de sânge. Wolff l-a acoperit pe Surugh şi i-a tras pe faţă o stofă de mătase găsită alături. Bender se ţinea după el şi s-a întors spre Putra. Hindusul Şi-a lăsat capul jos, însă sub sprâncene ochii negri şi reci îi scânteiau.

- Printre noi este un asasin, a spus Putra înăbuşit, un câine împuţit...

- Ştii de ce s-a întâmplat asta ? l-a întrebat Wolff. În jurul tău sunt mii de motive de ucidere.

- Vrei să spui de sclavi ? Este cu neputinţă, sunt îngrămădiţi în jurul focului dc tabără, n-au cuţite şi niciodată n-ar fi pătruns în cort. Această crimă a fost înfăptuită de un om în care Surugh avea încredere. Cineva l-o fi văzut totuşi.

- Ştii ca şi mine, a spus Wolff, că nimeni nu l-a văzut.. Ucigaşul s-a târât prin nisip până la cort şi la

plecare şi-a şters urmele de pe nisip. Asasinul de care vorbeşti poate fi chiar printre gardieni... poţi să-ţi dai seama ce se întâmplă în capul acestor indivizi ? N-ai să ai linişte până nu vei ajunge la destinaţie.

- Greşeşti, doctore, şi Putra a zâmbit, mai degrabă un rânjet de fiară sălbatică... de-acum înainte n-am să mai dorm singur ! Dumneata, doctorul Wolff , Eva şi Noboro îmi veţi servi de pavăză.!!

- Evident, asta-i o idee, a constatat Bender, dar nu gândeşti bine, pentru că nu se vrea capul nostru. Cel ce se interesează de tine ne consideră nişte fiinţe neînsemnate. Reflectează cu chibzuială la asta !

- Să vă strângeţi imediat bagajul. Imediat ! :Şi Putra a dat câteva ordine ; patru oameni au alergat spre micuţul cort al europenilor, în care continua să doarmă sub pătură Noboro. Atât cât voi trăi eu vă făgăduiesc siguranţă, a afirmat Putra. Ceea ce s-ar întâmpla după mine nu-i greu de ghicit. Ne-am înţeles, doctore ?

Dând din cap, Wolf a confirmat şi apoi a privit spre cortul lor. Arabii veneau cu puţinul bagaj al celor trei prieteni. În urma lor, Noboro alerga ca o maimuţă uriaşă, cu braţele atârnate, cu capul între umeri.

Wolff, Eva şi cu Noboro s-au instalat sub cortul lui Putra ; şi-au aşternut păturile într-un colţ şi negrul a rămas ghemuit, cu chipul împietrit, fără expresie, cu ambele mâini puse pe ceva pe care îl acoperea cu corpul său. Deodată s-a aplecat înainte, a întins o mână şi a aruncat un cuţit pe covor, în faţa lui Wolff, Lama cuţitului era uşor curbată, ascuţită cu grijă şi atât de tăioasă, încât putea servi pentru a tăia topuri de hârtie. Avea urme de sânge închegat.

Eva a scăpat un ţipăt înfundat şi Wolff i-a astupat imediat gura cu mâna. Însă şi el era scuturate de un tremur.

- Tu, Noboro ? a bâiguit el.

- Da, sahib, a confirmat el în engleza lui rudimentară şi sacadată, dar cu o voce ciudat de muzicală. Surugh voia să-l ucidă pe Putra şi să vândă femeia la târgul din Radifah... A vorbit despre asta şi eu l-am auzit. Voia să-l ucidă pe Putra mâine. Eu a trebuit să fac repede...

Wolff a articulat cu greu :

- De unde ai luat cuţitul ?

- De la bucătar, fără să simtă L-am ascuţit de piatră timp de patru nopţi. El l-a privit pe Wolff cu mândrie, ca şi cum ar fi aşteptat să fie felicitat. Văzând că acesta tăcea, a lăsat capul în jos şi a deschis mâinile cu un gest care exprima o supunere totală : Ucide-mă, sahib...

Înainte ca Wolff să-i fi putut răspunde, i-a auzit venind pe Bender şi Putra.

- Acum, iată-ne deveniţi o comunitate, a spus Putra aşezându-se pe covor. El l-a privit pe negru şi chipul lui a exprimat un dezgust profund : Nu ! Acest gunoi împuţit trebuie să iasă de aici, îmi taie respiraţia ! Să doarmă în prag !

Bender l-a privit fix pe negru, apoi s-a întors spre Wolff cu ochii plini de oroare. Mai târziu, spre zori, pe când Putra dormea în centrul cortului, Bender s-a aplecat spre Wolff :

- Nu se poate totuşi să ne deschidem drumul spre libertate cu lovituri de cuţit, asta-i curată nebunie ! a spus el.

- Surugh a vrut să-l ucidă pe Putra şi s-o vândă pe Eva...

- Asta se numeşte „complicitate". Ar trebui să-i fim recunoscători acestui demon negru, chiar dacă este un asasin. În tot cazul, iată-ne în posesia unui drept de liberă trecere, care va fi valabil cât va dura teama lui Putra.

- Nu va dura decât până la Radifah, la târgul

de sclavi.

- Când vom fi acolo ?

- În nouă zile.

- Multe lucruri se pot petrece de aici până acolo ; nouă zile de răgaz...

Şi s-au petrecut multe lucruri. În aceeaşi noapte, doi arabi, dintre cei care păzeau şeile cămilelor, au fost asasinaţi. Unul a fost gâtuit cu ajutorul unei frânghii, celălalt a fost înjunghiat cu pumnalul ce-l purta prima victimă. În tăcere, fără a se lăsa cea mai mică urmă.

O umbră rătăcea prin tabără şi asasina...

Putra striga şi striga...arabii şi-au înmormântat morţii, s-au rugat lui Alah timp de mai multe ore, exprimându-şi amărăciunea.

Caravana nu trebuia să-şi întrerupă mersul. Putra alerga în toate părţile dând porunci de ridicare a taberei...însă nimeni nu-l mai asculta. Şi atunci când a luat biciul din piele de hipopotam din mâna unui paznic şi a lovit un grup de războinici arabi, n-a reuşit decât să-i îndârjească şi mai mult, în loc să se facă ascultat !

- Este înspăimântătoare această zi, a spus Bender, adresându-se lui Eva şi Wolff, e evident că omul nostru vrea să ne deschidă drumul ucigând tot ceea ce împiedică reîntoarcerea noastră la libertate.. Poate că asta-i singura cale de urmat, însă este cumplită 1

Putra a trecut pe cămilă de-a lungul caravanei.

- Încă opt zile până la Radifah, i s-a adresat Bender. Nu vei da lovitura, vei ajunge nebun de-a binele la piaţa de sclavi.

- Eşti atins de nebunie ! i-a replicat Putra şi şi-a oprit cămila aplecându-se spre Bender. Ochii îi străluceau de mânie : Am două pistoale mitralieră, a spus el cu voce tremurătoare, mai întâi voi nimici aceste gunoaie negre, apoi pe voi trei...te îndoieşti că voi rămâne

singur ?

- Nu, nu mă îndoiesc, i-a întors-o Bender, satisfăcut că, poate să-i răspundă în felul acesta.. Este cu neputinţă însă să supravieţuieşti, Putra, căci te găseşti singur în mijlocul a două sute de fiinţe duşmănoase. Eu nu mă socotesc în afară de acest lot.! Nu vei reuşi asta niciodată, Putra ! Niciodată !

Noaptea următoare a dat dreptate lui Bender. În pofida pazei întărite, la listă au trebuit să se adauge trei noi victime. Erau cei trei paznici de la puţul lui Bou Djamal.

Când li s-au descoperit cadavrele dimineaţa, sclavii au explodat de bucurie. Masa neagră , destul de tristă până atunci, a început să cânte, în timp ce bicele groase se abăteau asupra ei. Însă nimeni nu se sinchisea de lovituri, nici de sângele care curgea pe sub cingătorile de lână, sclavii dansau pe loc cu balansări sincopate. Era un cor infernal, un dans triumfal. Tăcut, de nepătruns, Noboro rămânea modest înapoia lui Wolff. Îl urma mereu pe salvatorul său, umbra masivă a stăpânului binefăcător.

Eva nu mai avea curajul să-l privească. „Ce fiinţă înfricoşătoare se gândea ea, un om care asasinează din recunoştinţă ! ucide fără remuşcări pentru a ne salva !"

În ultimele zile, Putra era prăbuşit. Pleoapele şi mâna îi tremurau, călărea alături de doctorul Bender şi îşi dezvăluia nişte gânduri pe care le putea concepe doar un om care şi-a pierdut minţile de teamă.

- Vei supravieţui, doctore, a spus Putra înainte de a treia etapă de înnoptare. Am reflectat bine : singur sunt un nimic, însă cu dumneata, cu Wolff, Eva şi cu armele mele vom putea să-i ţinem la respect şi să-i nimicim. Îţi dau cuvântul de onoare că voi trei veţi fi salvaţi dacă mă veţi ajuta să scap de această caravană. Mai întâi de arabi şi de caravanieri...apoi de diavolii de negri. Dacă în această noapte vom trage toţi asupra arabilor,

nu vor rămânea la îndemână decât sclavii. Însă aceştia sunt legaţi şi nu reprezintă o problemă !

- Putra, eşti nebun !

Bender s-a îndepărtat, însă Putra l-a ajuns din urmă şi şi-a pus mâinile în şold.

- Asta va însemna şi libertatea voastră, Bender ! a răcnit el...

În cursul celei de a treia nopţi, focurile de tabără nu s-au stins deloc. Nimeni n-a încercat să doarmă. Sc moţăia cu un ochi deschie, gata să se sară în picioare, cu armele pregătite în mâini.. Putra era ghemuit în faţa cortului, cu cei doi doctori aşezaţi în preajma lui. Stătea de pază cu pistolul mitralieră aşezat pe genunchi.. Doar Eva avea voie să doarmă sub cort...iar Noboro era culcat, înfăşurat în pătură, lângă peretele cortului.

Au fost sugrumaţi din nou trei arabi la apropierea zorilor, pe când dădeau o raită în jurul cămilelor de transport. I-a atacat o uriaşă umbră neagră, înainte să scoată un strigăt.

Dimineaţa, Putra s-a găsit singur în faţa sclavilor. Escorta arabă, sau mai degrabă ceea ce rămăsese din ea, a depus din nou cadavrele la picioarele lui Putra, apoi a urcat pe cămile şi a luat-o la trap. Urlând, Putra a alergat după fugari. A tras în aer, apoi a ochit unul sau doi călăreţi, însă n-a intimidat şi n-a atins pe nimeni : tremura din tot corpul. Palid, şi-a luat arma şi s-a întors în cort...Masa întunecată a sclavilor legaţi şi-a reluat cântecele şi rugăciunile. Femeile băteau din palme în cadenţă, slobozind strigăte stridente. S-ar fi zis că în deşert pătrunsese infernul.

- Ce spui de aceasta, Putra ? l-a întrebat Bender.. Iată-te singur ! Singur în fruntea a o sută treizeci de sclavi ! Dă-mi arma. Gluma a durat destul !

- Încă nu. Şi Putra a surâs cu cruzime. Dinţii de fiară îi străluceau. El a examinat cu atenţie dintr-o

privire fulgerătoare pădurea de capete negre ce-şi cântau bucuria : Acum vei avea un exemplu de modul în care se apasă, fără remuşcări, pe trăgaci cu degetul arătător ! După care ne vom relua discuţia. El a privit-o pe Eva aşezată alături : Închide-ţi ochii şi astupă-ţi urechile, supravieţuirea este întotdeauna momentul cel mai nemilos al existenţei.

S-a întors şi şi-a ridicat arma. Sclavii cântau întruna şi băteau cu picioarele pământul şi femeile dădeau ritmul din palme.

- O sută treizeci de ţinte, o sută treizeci de lovituri nimerite...

- N-ai să apuci să tragi decât două lovituri, a spus Bender pe un ton rece. Putra, viaţa ta depinde acum de gura ţevii armei !

Cu un strigăt înăbuşit, cuprins de disperare, de furie şi teamă, Putra şi-a învârtit arma în aer.

În aceeaşi clipă, o lumină sclipitoare, fără zgomot, l-a rostogolit pe Putra în nisip, lovindu-l de moarte. Putra n-a avut timp să tragă : cuţitul ascuţit cu grijă în taină, pe ambele părţi ale lamei, a pătruns adânc şi precis în cutia toracică şi i-a străpuns inima. Putra n-a avut decât o ultimă convulsie, apoi corpul i s-a destins ; numai mâinile mai strângeau pistolul mitralieră într-un ultimă şi zadarnic încercare de scăpare.

Noboro a apărut din spate. Gigantic, cu chipul imobil, ca o stâncă neagră şlefuită. Eva şi-a ascuns faţa la pieptul lui Wolff. Bender stătea înţepenit în faţa mortului, cu maxilarele strânse. Corpul lui Putra căzuse exact la picioarele sale şi ochii lui mari deschişi păreau gata să-l spună : „Doctore, am nevoie de tine ! Am să-ţi garantez viaţa !"

- Sahibi, a spus Noboro, acum, conduceţi--ne la coastă...

Sclavii tăcuseră dintr-o dată, încetând

cântecele şi dansurile după lovitura de cuţit a lui Noboro.

Doctorul Bender s-a aplecat şi a luat pistolul mitralieră din mâinile crispate ale lui Putra,

- Iată o situaţie diabolică, a zis el cu voce răguşită. Ce-i de făcut ?

- Să-i eliberăm, Bender, pe sărmanii oameni de legături, după care să ne reîntoarcem spre coastă, cum a spus Noboro...

- Desigur, însă ce crezi că va urma după accastă eliberare a instinctelor ? O teamă şi mai mere pentru supravieţuire, în urma foamei, a setei şi se vor masacre pentru a avea o şansă ca să ajungă la mare.

- Explică-i asta, Bender, a spus Wolff.

Bender s-a apropiat de Noboro. Ochii lui cereau un pic de milă.

- Noboro, a spus el, suntem liberi, însă dacă le dăm drumul la fraţii tăi, vor distruge tot pentru a ajunge cu orice preţ la mare.

- Ştiu asta, sahib.

- Explică-le că vor primi mai multă hrană şi apă. Că-şi vor recăpăta libertatea, însă să rămână sclavi până la coastă.

Noboro a mers încet până la masa de negri şi se vedea că aceasta l-a costat mult, de se credea că înfruntă mânia cerească.

După un timp Noboro s-a reîntors şi a spus :

- Putem pleca, sahibi !

Bender şi-a îndreptat privirea spre caravană. O sută treizeci de sclavi, douăzeci şi două de cămile...şi mai încolo marea şi între ei şi aceasta, sute de kilometri de nisip fierbinte, de vânt şfichiuitor, de soare ucigător, de frig nocturn şi teamă de a nu se muri de foame şi de sete.

Noboro a eliberat zece oameni dintre sclavi şi i-a însărcinat să aibă grijă de cămile, în calitate de ajutoare ale sale.

Au înaintat printr-o căldură infernală timp de douăzeci şi două de zile şi îşi pierduseră speranţa de a ajunge la destinaţie, dar a doua zi Wolff a zărit printre valurile de aer cald un lanţ muntos : marea era aproape. !

Le-au mai trebuit încă cinci zile pentru a străbate această barieră stâncoasă aridă.

În sfârşit, într-o dimineaţă, la strălucirea soarelui ce răsărea, au coborât coasta abruptă în direcţia mării. Deasupra lor pescăruşii le dădeau târcoale cu ţipete stridente, iar vulturii îi urmărcau din nou cu bătăi largi de aripi. Pe mare străluceau velele albe a patru corăbii. Se întorceau la fraţii lor, oamenii...

SFÂRŞIT

Procesare la calculator de Aurel Lupaştean – 16 iunie 2005

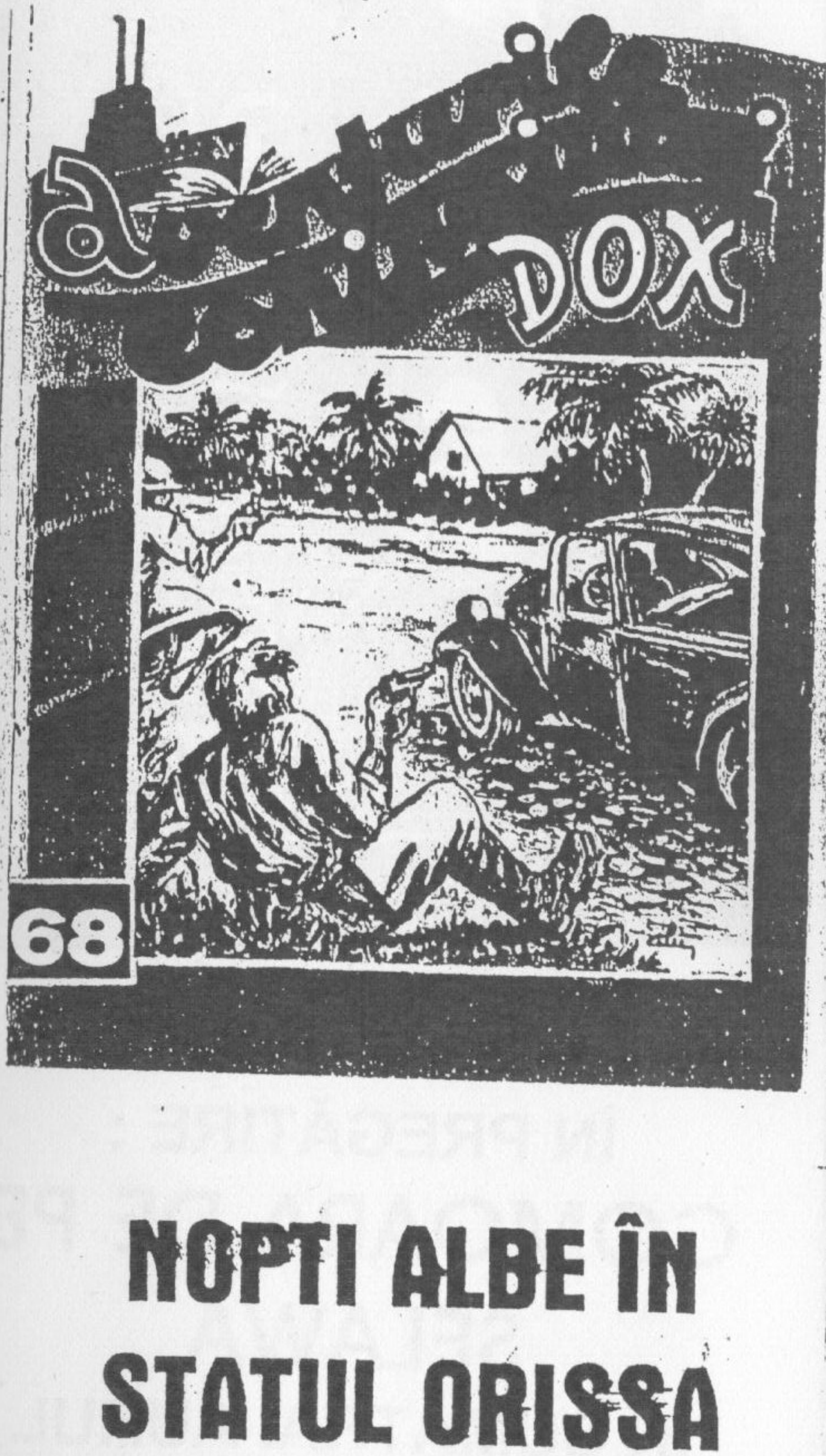

NOPTI ALBE ÎN STATUL ORISSA

Coperta şi desenele interioare de

AUREL LUPAŞTEAN

Aventură poliţistă în oraşul indian Cuttack

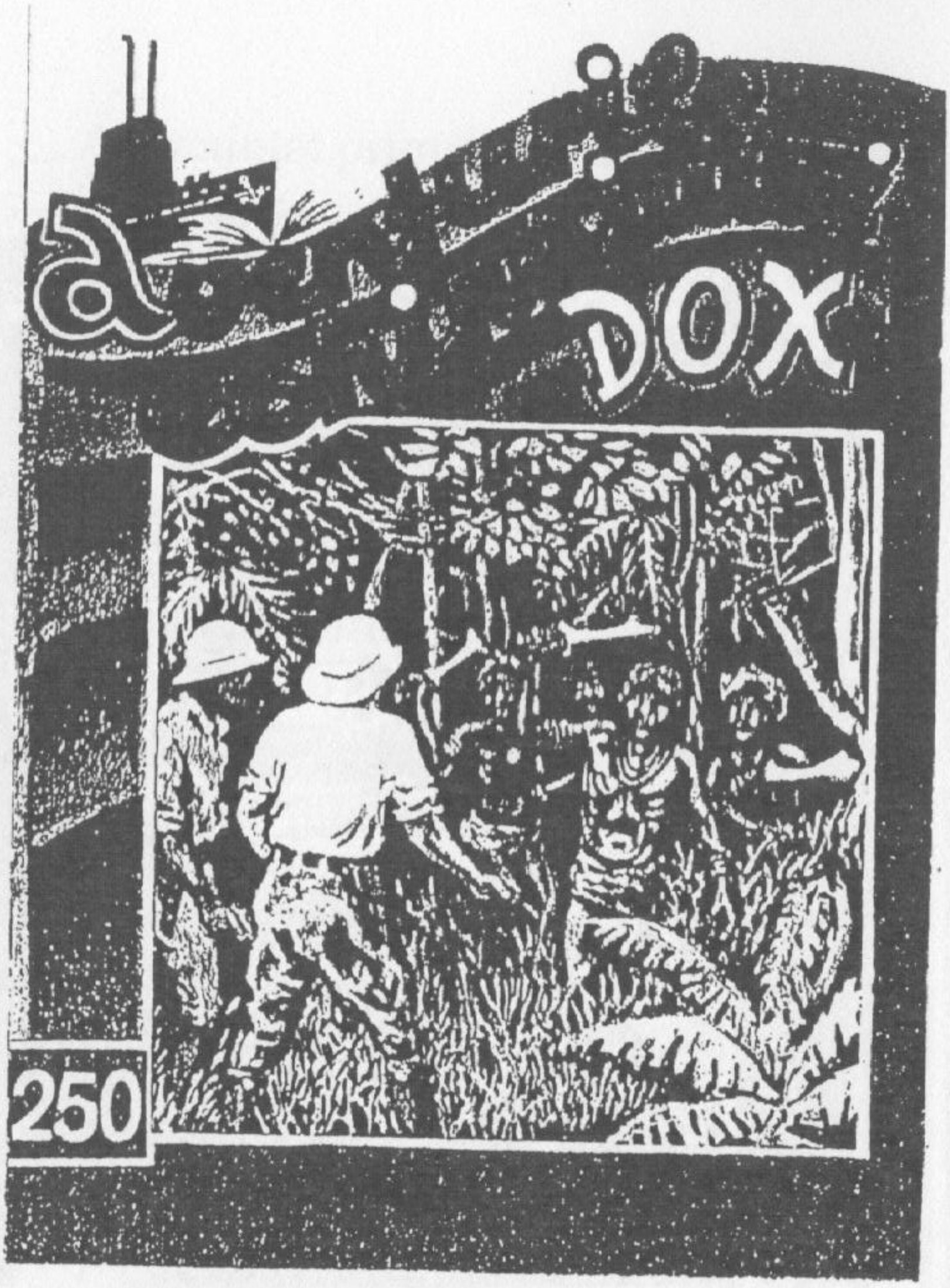

ÎN PREGĂTIRE :

COMOARA DE PE SELAWA

ÎN SUMATRA. AURUL DIN TEMPLUL ATJECILOR

Copertă prelucrată de

AUREL LUPAŞTEAN

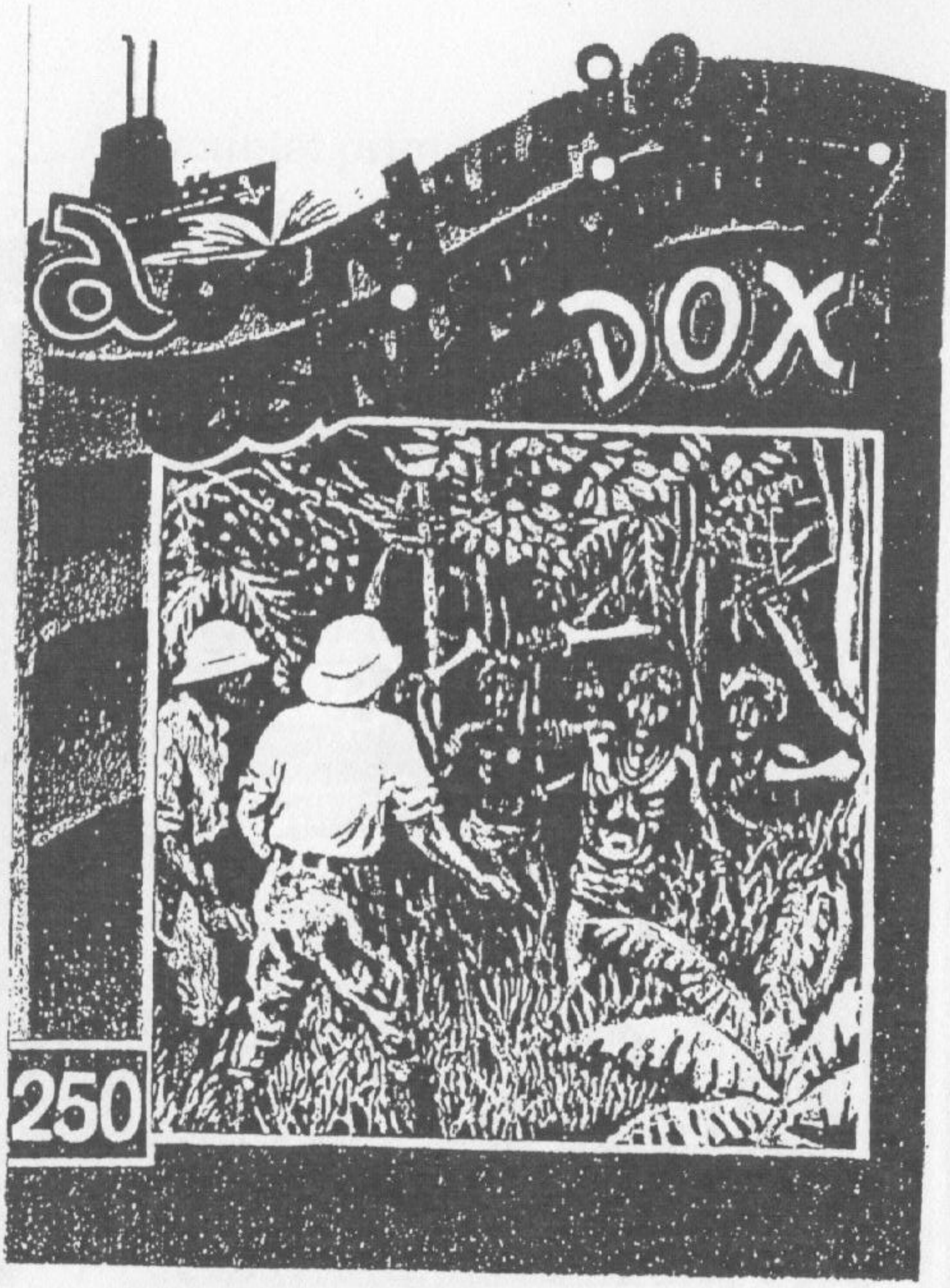

ÎN PREGĂTIRE :

COMOARA DE PE SELAWA

ÎN SUMATRA. AURUL DIN TEMPLUL ATJECILOR

Copertă prelucrată de

AUREL LUPAŞTEAN

APARE PERIODIC

AVENTURA

- CĂLĂTORII ŞI AVENTURI -

Nr. 1. Vraciul alb, de Emile Richebourg
Nr. 2. Robinsonii Amazoniei, de Pierre Mael
Nr. 3. Vieţi risipite, de Fred Nemis
Nr. 4. Naufragiul „Gazelei", p. 1, de Max Pannwitz
Nr. 5. Naufragiul „Gazelei", p. 2, de Max Pannwitz
Nr. 6. Teritoriu interzis, de Kell Morley
Nr. 7. Oamenii-leoparzi, de Vincent Fulbert
Nr. 8. Tigrul alb, de Louis Boussenard
Nr. 9. Drame în Pacific, de Basil Carey
Nr. 10. Rarahu, de Pierre Loti
Nr. 11. Capcană în Arizona, de W. Hopson
Nr. 12. În mările sudului, de R. Stevenson
Nr. 13. Comoara flibustierilor, de C. Johns
Nr. 14. Corsarul albastru, de R. Le Jeune
Nr. 15. Finul lui La Perouse, de Jean D, Agraives
Nr. 16. Robinson elveţianul, p. 1, de R. J. Wyss
Nr. 17. Robinson elveţianul, p. 2, de R. J. Wyss
Nr. 18. Laguna cu rechini, de H. Vernes
Nr. 19. Inimi sălbatice, de J.-O. Curwood
Nr. 20. Taina mayaşilor, de H. Vernes
Nr. 21. Insula visată, de R. Chapelain
Nr. 22. Copilul junglei, de Berthet Elie
Nr. 23. Dona Lucia, de Morris West
Nr. 24. Legea pistolului, de Pierre Pelot
Nr. 25. Iubire sub palmieri, de H. G. Konsalik
Nr. 26. Ostaticii, de Heinz Konsalik

AVENTURA - CĂLĂTORII ŞI AVENTURI -